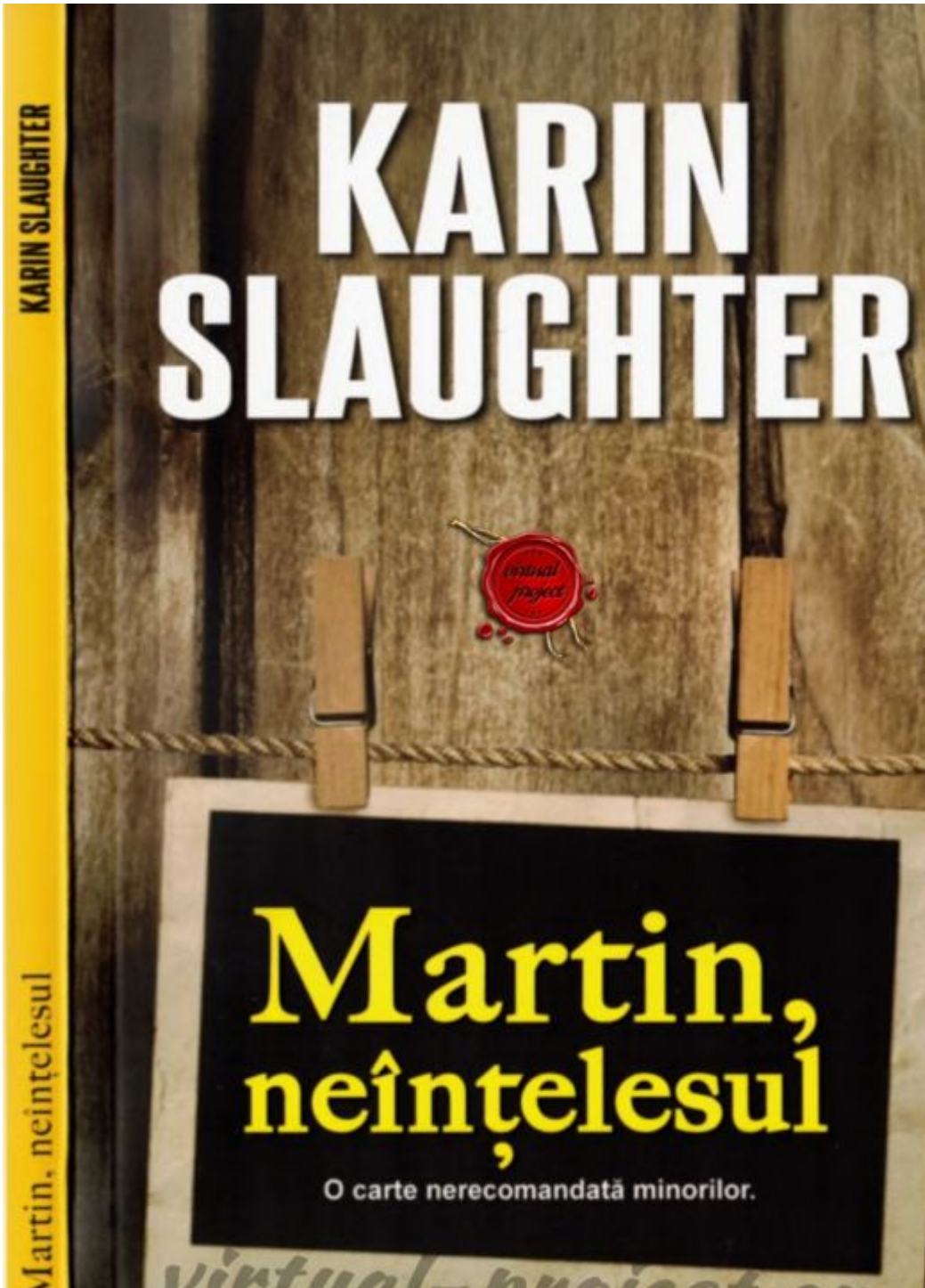
KARIN SLAUGHTER
KARIN
SLAUGHTER
virtual project
Martin,
neînțelesul
O carte nerecomandată minorilor.
Martin, neînțelesul

Karin Slaughter

Martin, neînțelesul

Traducere de Mihaela Sipoș

EDITURA HARDCOVER & PAPERBACK
— 2011 —

Karin Slaughter
MARTIN MISUNDERSTOOD
—2008 —

Foto copertă: ULKASTUDIO/Shutterstock.com

Editori; Luiza Grigorescu, Răzvan Grigorescu
Redactor: Daniel Voicea
Tipărit în România

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
SLAUGHTER, KARIN
Martin, neînțelesul / Karin Slaughter;
trad.: Mihaela Sipoş. – Bucureşti: Hardcover & Paperback, 2011
ISBN 978-606-92919-3-1
I. Sipoş, Mihaela (trad.)
821.111(73)-32=135.1

INTRODUCERE

Despre Martin, sau cum a devenit Martin, fără să ştie, o persoană interesantă

Martin Reed a decis, cu multă vreme în urmă, că nu s-a născut în corpul potrivit. Deseori, se întreba ce soartă ar fi avut dacă acea masă amorfă care se holba la el din prima lui fotografie făcută la maternitate ar fi dat dovadă de vreun pic de potențial. Dar nu, era evident că n-a fost să fie. Fotografia bebeluşului Martin, zbătându-se prin aer ca o focă umflată, umed, cu buzele roz depărtate, cu bărbia atârnându-i încă de pe atunci, şi – probabil cel mai rău dintre toate – cuvintele „îngeraşul mamei" care tronau deasupra capului său chel, cenuşiu, îl vor bântui pentru tot restul vieții.

Nu e vorba că Martin era un visător. Nu se gândea, de exemplu, că fața lui George Clooney trebuia să fie a lui. Şi nici când vedea fizicul lui Brad Pitt nu spunea pe un ton amar: „Cum ar fi fost dacă..." S-ar fi simțit bine cu corpul unui om obişnuit, care, după multitudinea orelor petrecute exersând după metoda Total Gym a lui Chuck Norris, ar fi căpătat cât de cât un tonus muscular în loc de o redistribuire spre părțile laterale a celulitei. S-ar fi mulțumit chiar şi cu fizicul lui Will Ferrell. Crudul adevăr era că fizicul lui Martin semăna cu cel pe care-l avea Jodie Foster în timpul anilor petrecuți la Yale. Adăugați la asta bărbia-i subțire, nasul acvilin şi umerii aduşi, în forma literei C, şi

motivul neplăcerilor lui (şi de aici a nenumăratelor întâlniri pe neve) devine dureros de neplăcut.

Viaţa lui era la fel de patetică precum te-ai fi aşteptat de la fratele geamăn mai puțin atrăgător al lui Jodie Foster. Lucrase pe postul de contabil-şef la Southern Toilet Supply în ultimii şaisprezece ani, astfel că se resemnase oarecum să-şi ducă viața în micuțul orăşel din Georgia, unde se născuse. Bătăuşii cu care fusese coleg în liceu deveniseră ticăloşii cu care lucra. Liderul majoretelor continua să-l disprețuiască, dar de această dată din spatele unui birou, şi nu din spatele pompoanelor sale. Norton Shaw, rivalul său din Echipa de Geometrie, fusese promovat astfel că acum era superiorul său direct. Chiar şi paznicul era acelaşi care umbla pe coridoarele Liceului Tucker; fusese dat afară pentru că o urmărise pe una dintre doamnele de la cantină, o crimă care, aparent nu-i deranja pe cei de la Southern Toilet Supply.

La prima vedere, viața lui Martin nu se schimbase prea mult după ce terminase liceul. Dar pentru Martin, rareori viața a ieşit din tipare. A se împotrivi normalității fusese scopul său în viață. Era un tip de înălțime medie, inteligență medie, greutate medie – atunci de ce era atât de ostentativ sub medie? Din fericire, avea alte atuuri; o slujbă stabilă; o Toyota Camry pentru care aproape terminase de plătit; cunoştințe complexe despre industria furnizării de produse de curățenie.

Trebuie să spunem că, de-a lungul vieții lui, Martin a tot încercat să facă schimbări. Cititor pasionat, a căutat ajutor mai întâi în cărți. Citise *Supă de pui*

pentru fiecare tip de suflet. *Puterea gândirii pozitive* l-a deprimat profund. Spre groaza lui, a descoperit că avea mai multe în comun cu oamenii de pe Venus decât cu cei de pe Marte. *Secretul* a apărut în perioada în care a avut parte de o serie de accidente: conjunctivită, un accident pe o scară rulantă stricată, iar cineva îi zgâriase cuvântul „pizdă" pe maşină. Martin se cuibărise cu cartea lui, o compresă fierbinte peste un ochi şi în curând descoperi că era numai vina sa.

Mama lui Martin era la fel de nemulţumită de fiul său – sau poate chiar mai mult. Deseori, îl privea peste masă, la micul dejun, (bineînţeles că încă locuia cu mama lui) şi făcea diferite afirmaţii despre defectele acestuia.

— Doamne Sfinte, cred că ţi-a căzut mai mult păr noaptea trecută. Doamne, ar trebui să vezi cum ţi se răsfrâng şuncile peste curea. Ştii, există femei pe care le poţi plăti ca să-ţi ţină companie.

Evelyn Reed, la prima vedere, era genul de bătrânică simpatică. Asta doar până-n clipa în care deschidea gura. Ca şi Martin, era mereu lăsată pe dinafară, era genul de persoană care nu îşi face prieteni cu uşurinţă. Spre deosebire de Martin, presupunea că de vină erau ceilalţi, şi că un asemenea comportament nu era rezultatul direct al personalităţii sale respingătoare. Majoritatea zilelor, era de părere că ea era un gen de spiriduş îngrozitor care nu-i permitea să pătrundă într-o viaţă nouă, mai captivantă. În alte zile, era mai mărinimos şi spunea că era doar o femeie bătrână care, spera el, va muri curând pentru ca fiul să poată duce o viaţă nouă, captivantă.

Multe dintre visele recurente din mintea lui Martin aveau un final fericit, cu mama lui transformându-se într-o ființă eterică. În timp ce mesteca şunca de curcan sau îşi bea sucul de prune, Martin îşi imagina că este un personaj dintr-o carte; un fel de comedie neagră, cu multe accente criminale. *Istorii de caz,* dar fără finalul fericit. Cuvintele lui sunt redate cu linie de dialog. Gândurile sunt scrise cu litere italice.

— Mamă, vrei te rog să-mi dai cuțitul pentru unt? *Eşti drăguță să ți-l înfigi în piept mai întâi*?

Evie Reed a fost o femeie atractivă până la un anumit moment, care, surprinzător, a rămas fără dovezi palpabile. Nu existau poze care să fi surprins această mare frumusețe, niciun martor care să-i confirme afirmațiile. Trebuia să fii extrem de credul, văzând-o acum, cu părul său grizonant împletit cu atenție şi o aluniță imensă în mijlocul frunții, care te ducea cu gândul la expresia „glob ocular păros". Se presupunea că ascultătorul trebuia să creadă majoritatea afirmațiilor pe care le făcea mama lui, fără să aibă nevoie de vreo dovadă, de parcă femeia care fuma țigară după țigară, deşirată, cu gura spurcată, care stătea cu picioarele sale fusiforme strâns încrucişate în timp ce citea ziarul, rivalizase la un moment dat cu Jean Harlow. Ea era „Misiunea îndeplinită" a timpului ei.

— Uite ce e, Martin. Evie mută țigara în colțul gurii. Se legăna în timp ce vorbea, şi o dâră fină de fum se ridica din nara sa dreaptă, înnegrită. Eram al naibii de minunată pe vremea mea.

— Sunt convins de asta. *Când spui „vremea", te referi la mezozoic*.

Adulmecă aerul, de parcă simțul mirosului nu i-ar fi fost afectat de cei patruzeci de ani de fumat țigări Kool Lights.

— N-ai băut, nu-i aşa?

Trase aer în piept şi expiră încet, înainte de a răspunde.

— Nu, mamă, nu am băut.

Se arătă dezamăgită, aşa cum el se aştepta ca ea să fie. Pentru că fusese dată afară din grupul de la biserică deoarece fusese cauza unei rupturi în cadrul Asociației Voluntarelor în Spitale, („De parcă rahatu' lor nu miroase") începuse în ultima vreme să citească cu atenție anunțurile în speranța că va găsi un nou grup căruia să i se alăture. Abia aştepta ca Martin să aibă o boală teribilă care să-l facă dependent de o anumită substanță – ilegală sau nu – care să aibă un grup de suport, de preferat în apropiere, căci ea nu avea voie să conducă noaptea. Începuse să lase diferite substanțe pe dulapul din bucătărie, ca şi cum ar fi vrut să-l tenteze.

— Uite aici, spuse ea, arătându-i un anunț. E o întâlnire PFLAG pe Bulevardul Lawrenceville.

Îl privi peste ziar, cu sprâncenele ridicate, aşteptând un răspuns.

Martin simți cum sufletul său se ofileşte, la fel ca un ambalaj biodegradabil de arahide într-o băltoacă. PFLAG era un grup de suport pentru prietenii şi părinții homosexualilor şi lesbienelor.

— Spune aici că se servesc aperitive. Ochii ei începură să sclipească. Crezi că asta înseamnă şi gustări? Chicoti, la acest gând. Pun pariu cu tine că au şi pişcoturi.

Martin scoase la iveală din adâncurile lui un strop de demnitate.

— Nu sunt homosexual, mamă.

Ea îl privi intens, ca pentru a-l provoca.

— Nu.

Lovi cu mâna o cută a ziarului.

— Foarte bine, spuse ea pe un ton sarcastic. Ce contează? Nu te-ai mai culcat cu nimeni în ultimii zece ani.

Martin îşi întinse pe goffă un strat subțire de margarină care reduce colesterolul. Stătea pe ea ca o loțiune pe un cadavru.

Pentru cineva care nu cunoştea viața privată a lui Martin (şi cu toată sinceritatea, pentru Evie, aceasta însemna toată lumea), faptul că ştia cum stătea loțiunea pe un cadavru ar fi părut un detaliu ciudat, care avea nevoie de explicații suplimentare. Dar Martin întârziase la muncă, şi în plus nu îi plăcea să se gândească la tatăl său deoarece asta îl făcea să-şi pună întrebări de tipul „ce-ar fi fost dacă...", întrebări care-l băgau imediat în ceață.

Ce-ar fi fost dacă tatăl său ar fi fost primprejur în timpul anilor de formare ai lui Martin pentru a-l scăpa de povara hărțuirilor lui Evie?

Ce-ar fi fost dacă tatăl său ar fi fost acolo, să vorbească cu Martin despre adolescență, în loc ca Evie să îi arunce o sticlă de loțiune Vaseline Intensive Care şi să-i spună să nu păteze canapeaua cu ea?

Ce-ar fi fost dacă moartea tatălui său ar fi fost doar un accident?

Martin se gândea la aceste trei lucruri în timp ce îşi luă servieta şi cheile maşinii de pe masă. Îşi verifică cravata în oglindă, îndreptându-şi nodul, în timp ce încerca să nu bage în seamă felul în care-i atârna bărbia. Nu rezistă tentației, astfel că verifică peste umăr pentru a fi sigur că Evie era tot în bucătărie, înainte de a trage spre înapoi pielea pe ambele părți, spre urechi, pentru a o face să se muleze pe osul maxilarului. Se studie, văzu că bărbia ca de curcan dispăruse, şi se întrebă dacă va reuşi cineva vreodată să-i ignore defectele şi să-l vadă pe adevăratul Martin – sufletul blând, iubitorul de cărți, contabilul cu o precizie uimitoare, care are un talent neobişnuit pentru explicarea datelor statistice.

— Tot aici eşti? mugi mama lui.

Încă respiri?

— Plec acum, răspunse Martin, lăsându-şi pielea liberă şi privind-o cum se reaşază într-o formă care amintea de guşa unui pescăruş. Umblă în dulap după o jachetă, încercând să găsească una care să nu miroasă a mama lui – un amestec de țigări şi de parfum White Diamonds cu o nuanță de brânză fermentată. O ridică pe fiecare în dreptul nasului ca să le miroasă şi alese jacheta cea mai puțin deranjantă. În timp ce se încheia la nasturi, Martin îşi studie profilul în oglindă.

Nu fusese tocmai sincer când susținuse că poftea la alura lui George Clooney. Nu putea avea şarmul sau harul acestuia, dar cu ajutorul magiei unei operații estetice, reuşise să-şi modifice nasul. Cu trei ani în urmă, Martin se ocupase de acesta, având în plan şi o operație la bărbie. Rinoplastia a fost reuşită; cu toate

acestea, reacția pe care a stârnit-o la serviciu a fost cumplită. Foştii colegi de şcoală ai lui Martin crescuseră cu nasul său. Nu degeaba fusese strigat „Cioc” întreaga lui viață. Faptul că respectivul cioc nu mai era la locul lui nu făcea decât ca această poreclă să fie **şi** mai potrivită. Sarcasmul se înrăutățise după ce îşi scosese bandajele şi, deşi susținuse că fusese o operație pentru a corecta deviația de sept, nimeni nu-l crezuse. Operația bărbiei părea o invitație la mai multe astfel de tachinări.

Dar Martin ar fi întârziat la muncă dacă ar fi stat să numere multiplele batjocuri de care avusese parte în viața lui.

Încuie uşa din față cu cheia şi coborî scările verandei. Maşina sa Camry era parcată lângă cutia poştală. Cuvântul vulgar zgâriat pe portiera din dreapta strălucea în roua dimineții. Asigurătorul spusese că va dura mult întocmirea hârțogăriei pentru repararea vopselei. Ben Sabatini, mecanicul, fusese unul dintre cei care-l chinuiseră cel mai mult pe Martin în liceu. Martin trăia cu impresia că omul întârzia cu bun**ă şti**in**ță**.

Actul de vandalism avusese loc săptămâna trecută. Martin plecase de acasă, cam la fel ca în această dimineață, şi îşi găsise maşina pângărită. Râsul lui Evie încă îi răsuna în urechi în timp ce se gândea la acest incident.

Polițistul care luase declarația afirmase:

— Evident, asta a făcut-o cineva care vă cunoaşte.

Martin mută servieta în cealaltă mână şi păşi pe alee. O ploaie uşoară începu să cadă, gâdilându-l pe

vârful nasului. Privi florile din grădină – ciudat, dar Evie se pricepea la grădinărit. Pajiştea din faţă era mărginită de tot felul de flori exotice. Înainte de a fi dată afară de la clubul de grădinărit, Evie fusese medaliată pentru bujorii săi colorați.

Martin folosi cheia ca să deschidă manual maşina lui Camry (citise undeva că folosirea telecomenzii pentru a descuia uşa duce la cancer testicular) şi aruncă servieta pe bancheta din spate. Intrase pe jumătate înăuntru, când observă că era ceva în neregulă la botul maşinii. Încet, ocoli maşina şi văzu că bara de protecție fusese pur şi simplu smulsă.

— La naiba, mormăi.

Aruncă o privire spre casă şi văzu draperia de la camera din față mişcându-se. Pe neaşteptate, râsul lui Evie îi umplu urechile.

— Desigur că a făcut-o cineva care-l cunoaşte, îi spusese ea polițistului care luase declarația.

— Ați văzut vreodată în viața dumneavoastră un fătălău mai mare?

Nu se simțea în stare să mai facă față unui alt raport umilitor întocmit de poliție şi Ben Sabatini renunțase să-i mai răspundă la telefoanele despre „păsărică”. Nu avea niciun motiv să creadă că de data asta va fi altfel. Cu ambele mâini, Martin trase de bară, îndoind înainte şi înapoi bucata de plastic care atârna până când aceasta se rupse. Nu observă sângele de pe mâinile lui până când nu puse bara ruptă în portbagaj. Linii subțiri, aproape ca tăieturile făcute de o foaie de hârtie, se intersectau pe palmele lui. Martin scoase

batista din buzunar şi se şterse pe mâini. Nu trebuia să se uite spre casă pentru a şti că mama lui îl privea.

Dacă n-ar fi citit Tom Clancy la scurtă vreme după ce recitise *Viziune fatală,* sângele de pe mâinile lui Martin i-ar fi adus aminte faptul că Jeffrey MacDonald, personajul acelui roman poliţist clasic, fusese condamnat pentru masacrarea întregii lui familii din cauza faptului că sângele său fusese găsit la locul crimei. În schimb, mintea îi era plină cu imagini ale eroului lui Clancy, Jack Ryan asasinându-l pe beţivul care se izbise de bara de protecţie a maşinii sale.

Privind peste umăr în căutare de „voyeuri". Martin deschise uşa şi urcă în maşină.

CAPITOLUL 1

Facem cunoştinţă cu colegii de serviciu ai lui Martin, sau Iadul

Compania la care lucra Martin de o viaţă, Southern Toilet Supply, a pornit ca o afacere de familie, cu aproape şaizeci de ani în urmă. De-a lungul timpului, complexul Southern s-a extins de la o singură clădire metalică la o fabrică mare, modernă. Spre sfârşitul anilor '90, o companie nemţească a cumpărat fabrica. Spreckels Reinigungsmittel und Papier era de asemenea o companie deţinută de o familie, deşi se purtau cu noua lor familie la fel cum se purta Evie cu Martin. Asta înseamnă că au dat afară jumătate dintre angajaţi a doua zi după ce au semnat documentele. Rareori au

venit nemții acolo în persoană, dar îi trimiteau zilnic misive lui Norton Shaw, prin care cereau, într-o engleză stricată, rezultate mai bune.

— De ce nu pot creşte vânzările la 2.300?

Trebuie să spunem că rolele industriale de hârtie de toaletă nu erau greu de vândut, dar Standardele lui Southern Superroll 2.300 nu erau aceleaşi ca la Scott 500 sau ca la standardul în materie de necesar pentru toalete publice, Georgia Pacific 2-92. Cei care foloseau 2.300 deseori reclamau că acestea se rupeau la prima ştergere, urmate de distrugeri catastrofice la următoarea. Grupurile de test plecaseră la mijlocul probei, renunțând la cei cincizeci de dolari ai lor din nevoia unei igiene mai bune. Aceasta nu fusese o problemă în timpul primilor ani de funcționare. Nimeni nu făcuse calculele ca să îşi dea seama că, cu cât era mai subțire hârtia, cu atât mai multe bucăți trebuia să foloseşti. În timp ce acesta se dovedise a fi un scenariu câştigător pentru Southern vreme de mulți ani, clienții începuseră să se prindă. De ce să cheltuieşti opt dolari pe o rolă de hârtie care ține o zi când poți da zece pe una care ține două zile?

Nici măcar la toaletele de la Southern Toilet Supply nu se foloseau de produsele lor, un lucru pe care Martin îl ştia deoarece biroul lui era situat lângă toaleta femeilor, şi le văzuse intrând cu rolele lor de hârtie, chiar sub ochii conducerii. Lui Martin nu-i plăcea să bârfească, aşa că îşi ținu gura. De fapt, el păstrase secretul multor lucruri pe care le văzuse întâmplându-se la birou, deşi majoritatea ar fi dus la dispariția

multor probleme. Aceasta era soarta lui: era prea nobil pentru a se preocupa de binele lui.

Încetini, pe măsură ce se apropia de poartă. Paznicul stătea în cabina-i mică şi urmărea ştirile de dimineaţă. Martin simţi un damf de marijuana când trecu pe lângă o fereastră deschisă, dar nu întoarse privirea, căutând un loc de parcare printre numeroasele camionete şi SUV-uri. Când şi-a cumpărat Camry-ul, cineva a remarcat că arăta ca o nouă fată în echipa de fotbal.

Sângerarea mâinilor lui Martin se opri la scurtă vreme după ce pornise spre muncă. Băgă în gură un colţ al batistei, ca să-l umezească, apoi şterse petele de sânge de pe volan. Imitaţia de piele nu se lăsa bătută. Trebuia să găsească o soluţie de curăţat. Southern CleanAway era considerată potrivită pentru curăţarea produselor cu risc biologic. Va lua una dintre mostre şi se va ocupa de asta după prânz.

— Prânzul, a mormăit.

Uitase să-şi ia pachetul pentru prânz.

Martin coborî din maşină şi o încuie cu cheia. Apoi văzu servieta, aşa că o deschise din nou.

— Hei, Cioc!

Martin îşi simţi umerii strângându-se.

— Cioc!

Daryl Matheson îl saluta astfel în fiecare dimineaţă, încă din clasa a treia, când Martin se transferase la şcoala primară Tucker. Tatăl său tocmai murise, iar asta o forţase pe Evie să se mute într-o parte mai săracă a oraşului. Martin îşi imaginase că această nouă

şcoală îi va oferi noi posibilităţi de a lega prietenii şi că va putea fi mai popular decât la fosta şcoală.

Martin greşea.

— Cioc? Hei, Cioc? Care-i treaba?

Ar fi continuat astfel până când Martin ar fi răspuns. Conform cu *Luaţi taurul de coarne,* era un tipar cunoscut. Daryl nu dorea să fie dispreţuit deoarece asta ar fi însemnat că este un om rău. Câtă vreme Martin îi răspundea, Daryl continua să creadă că unui bărbat de treizeci şi şase de ani care locuia cu mama lui îi plăcea să fie strigat „Cioc".

— Cioc? Cioc, care-i treaba? Ce se petrece, omule?

— Salut, Daryl, spuse Martin.

Daryl zâmbi satisfăcut şi îl lovi în braţ atât de puternic încât Martin scăpă servieta. Hârtiile se împrăştiară, iar Martin se aplecă după ele, încercând să le păstreze în ordine.

Daryl se ghemui, dar nu făcu niciun efort să-l ajute.

— Ai sânge pe mâini.

Martin îşi dădu seama că avea dreptate. Tăieturile pe care şi le făcuse cu bara de protecţie din plastic se deschiseseră din nou. Întinse mâna după batistă, dar îşi aminti că o aruncase în torpedo.

— Ce mizerie, bombăni Martin, în timp ce încerca să adune paginile fără să le murdărească cu sânge. Văzu graficele şi diagramele la care lucrase din greu pentru prezentarea de la Târgul Industriei furnizoare de produse pentru toaletă.

Daryl îşi îndreptă atenţia asupra unor lucruri mai interesante.

— La naiba, omule, ţi-a lovit careva maşina.

— Ştiu.

— Jumătate din bara de protecție din față lipseşte.

— Ştiu.

— O să te cam coste. Chiar mai rău decât treaba cu „păsărica”. Hei, când o repari?

Martin îşi simți măselele mişcându-se, căci le încleştase prea tare.

— Cioc?

Daryl îngenunchease în fața maşinii. Era îmbrăcat într-un combinezon gri, iar numele său era scris cu roşu deasupra inimii. Daryl lucra pe linia de asamblare ca verificator al calității. Fiecare a zecea sticlă de Urine-B-Gone trebuia să fie testată. Timp de opt ore pe zi, lua sticle şi apăsa pe trăgaci până când un jet de lichid albastru curgea din ele, şi totuşi Martin – care lucra la un birou şi trebuia să poarte cravată la muncă – era considerat un ratat.

— Am dat o declarație, minți Martin. Îndesă restul hârtiilor în servietă. Poliția ia foarte în serios aceste lucruri.

— Ştii la cine poți să apelezi? Daryl se ridică, ca şi Martin. La Ben Sabatini. A făcut treabă bună cu camioneta mea. Mai ştii că am zgâriat vopseaua de copacul ăla? M-a rezolvat chiar a doua zi. Mi-a dat un Chrysler 500 în schimb. La naiba, ce bine a ieşit! Ben a lucrat astfel încât nu a trebuit să plătesc vreo taxă.

Martin rămase pe loc. Chiar nu ştia ce să mai spună.

— Ar trebui să ne întoarcem la muncă.

— Mda, aprobă Daryl. Anunță-mă dacă ai nevoie de numărul lui Ben. E cel mai bun în domeniu.

— Mulțumesc, răspunse Martin, apucând mânerul servietei cu atâta putere încât simți transpirația cum i se prelingea pe degete.

Daryl îi privi mâna lui Martin.

— Îți curge din nou sânge, omule.

— Mda, aprobă din nou Martin. O să mă ocup de asta.

Cei doi s-au despărțit – Daryl porni spre intrarea în fabrică, iar Martin spre birou. Însă în loc să meargă la biroul său, Martin porni spre toaleta bărbaților. Se spălă pe mâini, întrebându-se ce fel de boli putea să facă din cauza rănilor deschise. Angajații trebuiau să curețe după ei, astfel că mizeria persistentă nu era surprinzătoare.

Găsi o sticlă de CleanAway într-un dulap, lângă uşă. Martin turnă puțin pe un şervețel de hârtie şi încercă să curețe mânerul servietei. Spre disperarea lui, pielea începu să se jupoaie. Se opri imediat din frecat, dar soluția chimică continua să atace mânerul. Felul în care pielea artificială începuse să se decojească îi amintea de un cărăbuş pe un cadavru, expunând osul alb al plasticului de dedesubt. Ar fi fost fascinant, dacă Martin n-ar fi plătit aproape trei sute de dolari pe această servietă.

De probă, atinse marginea mânerului de plastic. Era ascuțită ca un cuțit şi putea face o tăietură superficială în buricul degetului său. Martin urmări felul în care sângele se prelingea din carne. Moartea, printr-o mie de tăieturi.

Martin nu ştia să înjure, în ciuda exemplului excelent pe care i-l dăduse Evie. Mormăi ceva şi apoi

ieşi din baie, păşind pe podeaua fabricii şi ţinând servieta strâns la piept, cu ambele mâini. Maşinăria încă nu pornise, astfel că îşi auzea paşii răsunând cu ecou, deasupra lui. Făcu un ocol de-a lungul unui şir lung de polițe pentru a-l evita pe Daryl, trecu de stivele de dispozitive de plastic Sani-Lady, apoi ieşi pe uşa din spate.

Era o oază de linişte în spatele clădirii, iar copacii înalți se legănau în vânt. În timpul primilor ani petrecuți la Southern Toilet Supply, Martin venea deseori aici în pauze, profitând de singurătate. Acum, când nu mai se permitea fumatul în clădire, mica lui oază de linişte dispăruse. Aici venea toată lumea în timpul pauzelor, dovadă fiind miile de chiştoace de ţigară care murdăriseră asfaltul. Pe o masă dărăpănată de picnic erau două căni de cafea pline cu chiştoace. Martin propusese, cu câteva săptămâni în urmă, ca o zonă de aici să fie rezervată nefumătorilor. Sugestia i-a fost întâmpinată cu ironia la care se aşteptase. Insistența lui că scrisorile din acea cutie de sugestii trebuiau să fie anonime i-a făcut să râdă şi mai tare.

Coşul de gunoi era plin până la refuz, aşa că rămase surprins să vadă că fusese golit. Martin deschise servieta şi scoase raportul, două stilouri, cartea sa de vizită şi un blocnotes galben, pe care le puse pe o zonă unde cimentul era semi-curat încercă să deschidă uşa de metal a coşului de gunoi, dar era ruginită. Partea de sus era la cel puțin un metru deasupra capului său. Martin aruncă o privire de jur-împrejur, apoi îşi depărtă picioarele şi aruncă servieta bătrânească în aer. Zbură direct în sus, apoi direct în jos. Aproape că se împiedică

în propriile picioare când se feri, când aceasta veni în viteză spre fața lui. Martin înjură şi încercă din nou, împingând-o de colțuri, încercând să țintească mai bine. De această dată, servieta ajunse la picioarele sale, colțul lovindu-se din nou de ciment.

Rămase acolo, cu mâinile în şold, simțind cum viața lui plină de eşecuri începuse să clocotească în piept în timp ce se holba la servieta sa aflată pe jos. Nu era vorba de faptul că fusese păcălit să plătească prețul uneia de piele pentru una de vinil. Era înjurătura de pe maşina lui. Era bara de protecție stricată. Era Daryl, care-l striga Cioc şi sindromul Münchhausen de Proxy de care suferea maică-sa, numindu-l homosexual.

Martin lovi cu piciorul în servietă. Se simți atât de bine, încât o mai lovi o dată. Curând, sărea cu picioarele pe servietă, distrugând-o în bucățele. Luă servieta mutilată şi o izbi de lateralul coşului de gunoi de câteva ori, până când obosi. Martin se îndoi de şale, gâfâind. Jacheta îi era udă de transpirație. Pârâiaşe de sudoare i se scurgeau pe spate.

Uşa se deschise. Una dintre muncitoarele de pe linia de asamblare stătea acolo, cu o țigară în gură şi cu bricheta în mână. Nu făcuseră oficial cunoştință, şi cu toate acestea femeia se simțea destul de familiară în preajma lui ca să-l întrebe:

— Ce naiba faci?

— Vezi-ți de treabă, a spus, adunând bucățile servietei sparte. Mai aruncă o privire spre coşul de gunoi, dar nu îndrăzni să mai facă vreo încercare cât timp avea martori. Îşi luă raportul şi celelalte lucruri, apoi ocoli clădirea. Câteva minute mai târziu, era în

maşină. Descuie portbagajul şi aşează servieta zdrenţuită alături de bara de protecţie stricată. Martin privi cerul noros, gri. Primise două lovituri şi nu era nici măcar ora nouă. Care putea fi a treia?

Dintr-odată, norii se risipiră şi o rază de soare apăru dintre ei. Martin închise ochii din cauza luminii. Fără niciun avertisment, acordurile vesele ale corului de gospel Harlem îi umplură urechile. „Doamne, înalţă-mă! Du-mă tot mai su-us!”

Cântecul se întrerupse brusc, odată cu motorul unui autoturism negru Monte Carlo, care oprise lângă Camry-ul lui Martin.

— Ce faci, prostule?

Unique Jones trânti uşa maşinii. Într-o mână îi zăngăneau cheile, iar în cealaltă ţinea un pahar înalt de cafea moca cu lapte de la Dunkin’ Donuts. Avea o poşetă de mărimea unui sac din care sunt hrănite animalele; bareta îi tăiase partea mai cărnoasă a umărului său dezgolit în ciuda răcorii, purta o ţinută strâmtă, o rochie de vară de un portocaliu strălucitor, asortată cu pantofi portocalii. Unique era o negresă corpolentă căreia îi plăcea să-şi asorteze pielea închisă la culoare cu eşarfe colorate şi cu ojă strălucitoare. Câteodată, purta un turban pe cap. În alte zile, îşi lăsa părul său împletit într-un mod încâlcit să atârne în jurul umerilor. Martin fusese îngrozit de ea din ziua în care intrase prima oară în clădire.

— Eu... eu... se bâlbâi Martin.

— Linişte, grasule. Avem treabă.

Îi vorbea de parcă ar fi fost şeful lui, când de fapt era invers. Ultima dată când îi arătase cât de cât respect a fost atunci când a susținut interviul pentru slujbă.

— Este Unique, cu accent pe „e”, îl corectase ea pe un ton politicos. Martin îşi aruncase privirea pe scrisoarea sa de intenție unde îşi scrisese numele, Unique Jones, întrebându-se la care „e” se referea. Martin era confuz. Era în franceză? *Jonaise,* probabil?

— Iu-nii-cc, explicase ea, râzând. E în regulă, dragule, nimeni nu nimereşte de la început, dar odată ce află, nu mai uită.

Îi zâmbise, gândindu-se că era prima dată când îi spusese cineva „dragule” fără vreo nuanță peiorativă. Unul dintre puținele lucruri pe care Martin şi le amintea despre tatăl său era o glumă pe care îi plăcea să o spună: Cum prinzi un iepure fără pereche? Te ascunzi într-un tufiş şi faci ca morcovul.

Această Unique abandonase liceul, şi nu se obosise să-şi ia diploma de absolvire. Fusese o lună la o şcoală de secretare şi două la o şcoală de contabilitate.

— Am învățat tot ce am avut nevoie, îi spusese ea. Ori înțelegi, ori nu. În timp ce rostea aceste ultime cuvinte se bătu cu degetul în tâmplă, iar Martin observă un simbol auriu al dolarului aplicat pe unghia sa roşie, lucioasă, de pe degetul mijlociu.

— Avem multe interviuri, îi spusese Martin, ceea ce era de fapt o minciună. Rezervase sala de conferințe cu săptămâni înainte, când dăduse anunțul, aşteptându-se să aibă interviuri pe bandă rulantă. Citise *Interviul pentru Tonți,* aşa că putea să pună întrebări elocvente, ca de exemplu: „Care sunt calitățile dumneavoastră?”

sau: „Dacă aş întreba un prieten apropiat de-al dumneavoastră care sunt defectele dumneavoastră, ce mi-ar răspunde?”

Singurul candidat fusese un bărbat care ajunsese cu o oră întârziere şi ţipase la Martin că nu putea ajunge la oră fixă; o afirmaţie promiţătoare, având în vedere faptul că niciunul dintre angajaţi nu întârzia.

— Câte interviuri ai avut? întrebase Unique.

— Ei bine, eu... ăăă... Martin îşi simţi gâtul mişcându-se când înghiţi. Multe. Câteva-multe.

Pronunţase cuvintele de parcă erau legate cu cratimă, iar ea mijise ochii de parcă ar fi putut vedea drept în sufletul său.

Scutură din cap.

— Da, bine... insistase ea. Trebuie să-mi dai postul acum. Nu mă pot duce acasă şi să aştept lângă telefon. Am şi alte lucruri de făcut.

— Eu doar....

— La ce oră să vin? Să nu spui opt, pen’că frumuseţea asta nu se obţine fără ceva ajutor dimineaţa. Înţelegi ce vreau să spun?

Îşi aruncă pe spate părul său împletit la ultima remarcă. Felul în care mărgelele se loveau una de alta îi amintea lui Martin de momentul când a găsit un şarpe cu clopoţei în patul său în timpul taberei de vară. Bine, s-a dovedit a fi un fals (o revelaţie pe care nu a avut-o înainte de a alerta întregul campus cu privire la periculoasa creatură), dar mărgelele din coada lui sunau la fel.

Îşi căuta prin geantă cheile în timp ce Martin încerca să explice că era de aşteptat ca toţi angajaţii trebuiau să ajungă la birou fix la ora opt.

— Ne vedem pe la nouă, vineri, îi spusese ea, stând în picioare. Deşi tre' să mă scol devreme, pen'că nepoata mea e în vizită. Bine? Ne vedem atunci.

Ea plecase înainte ca el să poată răspunde, paharul ei pe jumătate gol de cafea moca cu lapte de la Dunkin' Donuts lăsând o urmă rotundă pe masa din sala de conferinţe. Parfumul său încă se simţea în cameră – un amestec bolnăvicios de aţă dentară şi Coca-Cola ce concura cu mirosul deranjant care se simţise când îşi depărtase picioarele. Felul de a fugi al acestei doamne îl marcase pe Martin, şi avu parte de el şi acum, când Unique se îndrepta spre locul de parcare.

— Ai de gând să scoţi „păsărica" de pe maşină? întrebă ea.

Martin trebuia să alerge ca să ţină pasul cu ea. Pentru o femeie corpolentă, se mişca cu o viteză uimitoare.

— Am sunat la...

— Sabatini n-are să te ajute, fraiere. Râdea atât de tare când a ieşit de acolo încât mă aşteptam să-i cadă o cărămidă din pantaloni.

Martin rămase tăcut. Comentariul cu privire la acea cărămidă, se gândea el, era complet gratuit.

— Trebuie să-l suni pe şeful lui.

Ea îi spunea întotdeauna ce să facă. Majoritatea propoziţiilor ei începeau cu „trebuie să". Ferească Sfântul ca Martin să îi spună *ei* că trebuia să facă ceva. Era superiorul său în toate felurile, şi, cu toate acestea,

Unique era cea care deținea controlul în birou – aducând ghivece cu flori, lumânări parfumate, odorizante şi fotografii ale cățelului ei peste tot.

În mod cert, era cea mai rapidă dactilografă, şi nu prea făcea greşeli, dar nu prea se descurca la fel ca el cu facturarea şi decontarea produselor non-lichide şi a produselor aflate la vânzare. Nu prea puteai compara granulele de Vomit-Up şi prezervativele LadyTickler cu cererile masive de hârtie igienică şi de garnituri pentru scaunul de toaletă pe care le procesa Martin. Erau ca merele cu portocalele, cum deseori îi spunea el lui Norton Shaw.

Pentru a înrăutăți lucrurile, avea obiceiuri dezgustătoare de muncă. Din momentul în care apărea, îşi ținea mobilul la o ureche iar la cealaltă telefonul de serviciu. Vorbea în acelaşi timp cu sora ei, care lucra într-un birou al unei biserici, în timp ce clienții ascultau pe cealaltă linie. Totodată, unghiile sale lucioase băteau darabana ca un Chihuahua pe pardoseală în timp ce părul său scotea un sunet ca al unui şarpe cu clopoței. Cam de şaizeci de ori pe zi, se dădea cu cremă pe mâini şi deseori şi pe picioare. Singura dată când Martin o rugase politicos să găsească un loc mai potrivit în care să se dea cu cremă, urlase: „Nu mă pot abține, am pielea uscată!” şi asta a fost tot.

Fiind o femeie cu sânii mari şi cu o talie generoasă, trebuia să umble cu grijă în jurul biroului. Martin fuse intrigat la început să urmărească aliniamentul sânilor, stomacului şi brațelor, care făcea posibilă deplasarea către tastatura computerului. Ea interpretase greşit

interesul său ştiinţific ca poftă neînfrânată, şi îl admonestase: „Iubitule, nu ai tu suficientă rezistenţă să suni la clopotul ăsta!” Apoi, trebuise să asculte relatarea poveştii către sora sa, al cărei „amin” se putuse auzi în întreaga încăpere.

Acestea nu erau nişte incidente izolate, ci întâmplări zilnice. Martin trăia sub teroarea declaraţiilor sale, pe care le făcea de regulă şi în compania altora, în cele mai nepotrivite momente. Verifica pontajul cu unul dintre muncitorii din schimb şi ea ţipa: „N-asculţi ce-ţi spune, prostule!” Sau, Norton Shaw venea să verifice creanţele şi ea striga: „Are gaze de la masa de prânz. Hai să mergem afară.”

Câteodată, îi amintea de păpuşa Geraldine pe care i-o cumpărase mama lui în copilărie. Flip Wilson era pe o parte, în timp ce Geraldine, alter-ego-ul său, era pe cealaltă. Trăgeai de sfoară şi începeau să răsune glumele, ca de pildă: „Dracul m-a pus!” şi „Ah, ce fierbinte eşti!”

Poate, cel mai rău dintre toate, şi chiar mai umilitor decât să o asculte plângându-se surorii sale de durerile menstruale în timp ce îşi scotea pantofii şi îşi masa picioarele, era faptul că se avansa singură în funcţie. În prima zi, Martin a făcut prostia de a-i permite lui Unique să-şi comande singură cărţile de vizită. De-a lungul a trei ani, titlul ei se schimbase de la „asistent contabil”, la „relaţii cu publicul” şi apoi la „director de relaţii cu publicul”. În curând se putea aştepta să găsească o carte de vizită pe care să scrie „Unique Jones, Director financiar”.

Între timp, pe cărţile de vizită ale lui Martin scria doar „Contabilitate”. În prima zi de muncă, comandase o mie de cărți de vizită. După şaisprezece ani, cutia era pe jumătate plină.

În parcare, Unique se oprise la uşa din față.

— Nu te-a învățat mama ta să deschizi uşa doamnelor?

Martin îi deschise uşa, în timp ce îi venise în minte o replică spirituală, dar ea era deja la birou până când el deschise gura să o rostească.

— Nu mormăi, prostule, spuse ea, în timp ce îşi aruncă poşeta pe masă.

Când se aşează, scaunul scoase un zgomot ca cel a două bile de biliard care se lovesc între ele.

Martin îşi puse în linişte teancul de cărți de vizită, stilourile, blocnotesul galben şi raportul pe birou. Scaunul său nu scoase niciun sunet când acesta se aşează şi îşi deschise computerul. Când începuse să lucreze le Southern, singurul aparat era o maşină de scris IBM Selectric care se bloca la „g” şi la „l” indiferent de câte ori era curățată. Toate registrele erau ținute de mână – de mâna lui Martin. Angajații din fabrică intrau şi ieşeau toată ziua din biroul lui, zâmbindu-i sau făcându-i cu mâna în treacăt lui Martin. Domnul Cordwell, patronul, venea din când în când să vorbească despre pescuit sau despre excursia alături de familie la lac, la sfârşit de săptămână. Martin dădea din cap, apoi domnul Cordwell mergea la baie (singura intrare era lângă biroul lui Martin), apoi se întorcea să arunce pe biroul lui Martin prosopul de hârtie pe care se ştersese pe mâini. Ce vremuri erau – în vremea lui

Cordwell – vremuri liniştite. Asta se întâmpla înainte ca nemții să vină şi să-l oblige pe Martin să angajeze o secretară. Nu a mai fost niciodată la fel după ce a plecat bătrânul.

Înainte de Unique, biroul său era pe peretele mai îndepărtat, departe de toalete (în prima zi, ea a schimbat acest lucru). Priveliştea pe care o avea de acolo era mai bună, căci putea vedea pe fereastră direct în fabrică. Îți dădea impresia că aparții unui grup. Câteodată, Martin ridica privirea şi îi vedea stând la posturile lor şi se gândea: „Ah, colegii mei." Acum, ținea capul plecat, de frică să nu interpreteze greşit Unique privirea sa şi să strige: „Nici nu te gândi la asta, prostule. Nu ştii tu să citeşti o astfel de carte!"

Unique îl privea.

— Te-am întrebat ceva, Fraiere.

— Ce? întrebă Martin, conştientizând dureros faptul că se obişnuise să răspundă la numele de „Fraiere". Începuse să se gândească la el ca la un substantiv propriu.

— Am zis, unde-i Sandy?

Martin privi pe fereastră. Pe scările care duceau la birourile conducerii nu era nimeni. De obicei, Sandy cobora să folosească baia de jos şi să vorbească cu Unique înainte să înceapă munca. Era ciudat că nu era acolo, mai ales că episodul de seara trecută din *Dansez pentru tine* fusese unul extrem de competitiv. Chiar şi juriul fusese impresionat.

Unique îşi suci gâtul, încercând să vadă până-n capul scărilor.

— Cine-i acolo?

Martin se gândea la acelaşi lucru. Văzuse un picior care apăruse în capul scărilor. Era o gambă într-un pantof alb, de tenis. Privirea îi urmări pielea bronzată a gambei până la o fustă bej, peste genunchi. Cui îi aparţinea acea gambă? Unei frumoase regine? Unui agent de vânzări? Femeia începu să coboare pe scări, iar asta îi aminti de pasajul minunat din *Marele Gatsby* când apare prima dată doamna Wilson... „*Avea puţin peste treizeci de ani, era scundă şi robustă, dar îşi ducea surplusul într-o manieră senzuală, cum doar o femeie o poate face*."

— Aoleu, spuse Unique. Nu-i a bună.

„*Faţa sa nu avea nicio urmă de frumuseţe; dar avea un aer de vitalitate, de parcă nervii din corpul său ar fi ars înăbuşit*"

— Ce-i cu tine, Fraiere?

Martin îşi dădu seama că rămăsese cu gura deschisă.

— E de la poliţie.

Unique pronunţase cuvântul în două silabe: po-liţie. Martin aruncă o privire prin cameră la cutiile stivuite până în tavan de parcă ar fi vrut să descopere ce fusese furat. Mai fusese odată o spargere la Southern. În 1996, chiar înainte de Olimpiadă, huliganii spărseseră uşa din spate şi umpluseră de hârtie toată podeaua fabricii. Martin fusese primul care descoperise infracţiunea; încă îşi mai amintea sentimentul de profanare abjectă pe care îl simţise când luase 2.300-ul din maşinărie. Se întâmplase din nou? Cine îndrăznise să atace Southern Toilet Supply de această

dată? Ce canalie încălcase sfinţenia unei mici afaceri americane deţinute de un concern multinaţional?

În spatele femeii de pe scări era un bărbat cu părul grizonant genul de bărbat cu umeri pătraţi care probabil se dădea cu colonie şi făcea des cu ochiul pentru a-şi exprima punctul de vedere. La coada grupului se afla Norton Shaw, a cărui faţă era schimonosită ca un pumn.

— Aoleu, repetă Unique. Norton nu pare vesel.

Martin aştepta, cu pumnii încleştaţi. Cine dăduse o spargere la această mică afacere? Ce făcuseră de data asta?

Uşa se deschise. Femeia stătea acolo, înconjurată de lumină. Părul său blond fusese făcut permanent prea tare, sau poate că frigul iernii îi despicase vârfurile. Avea mici zone de piele uscată pe faţă şi ceva ce arăta ca un coş sub nara dreaptă. Era mai în vârstă decât bănuise la început, avea probabil cam patruzeci şi ceva de ani, lucru care o făcea cumva să pară mai frumoasă (încă din copilărie, Martin se simţise atras de femei mai în vârstă). Avea ceva – un fel de frumuseţe interioară, un aer atotştiutor – care-ţi capta atenţia.

Intră în birou, printre cutiile stivuite şi ghivecele de flori. Bărbatul din spatele ei întrebă:

— Tu eşti „pizda”?

Unique râse cu un lătrat, care răsună dureros în urechile lui Martin.

— El e. Fraierul de acolo.

Arătă spre el cu unghia sa lungă şi roşie.

Norton Shaw îi aruncă o privire precaută lui Martin înainte de a se întoarce şi, fără să scoată un cuvânt, urcă din nou scările.

Femeia scoase un portofel din buzunarul jachetei ei. Îl deschise şi-i arătă lui Martin o insignă aurie.

— Eu sunt Anabahda.

Martin aruncă privirea la numele de deasupra insignei, încercând să asocieze cuvintele cu sunetele pe care le auzise. Însă ea închise mult prea repede portofelul.

— Acesta este detectivul Bruce Benedict, partenerul meu.

Bărbatul îi făcu cu ochiul lui Martin, dar atenţia îi era îndreptată asupra lui Unique, studiind-o din cap până-n picioare. Simţindu-se privită, ea zâmbi, clipind des. Cu părul său lins pe spate, costumul scump şi cravata de mătase purpurie, îi amintea lui Martin de un personaj din romanele lui Stuart Woods. Şi, la fel ca personajul lui Woods, se purta de parcă fiecare femeie pe care o întâlnea dorea să-i facă sex oral.

— Tu eşti Martin Reed? întrebă Anabahda.

— Da. Adăugă „doamnă" pentru a-i arăta respect pentru autoritatea pe care o reprezenta. Aţi venit pentru maşina mea? Sper că l-aţi prins pe vandal.

— Putem merge undeva să vorbim? Şeful tău a spus că putem folosi sala de conferinţe...

— Aveţi o legitimaţie? interveni Unique.

Martin zâmbi spre Anabahda.

— Trebuie să o scuzaţi...

— Fraiere, sunt detectivi. Nu trimit detectivi când cineva îți scrie porcăriile pe maşină. Pocni din degete spre Benedict. Arată-mi legitimația.

Bărbatul aruncă spre partenera lui un zâmbet cu subînțeles în timp ce îi întindea legitimația lui Unique.

— Omucideri! a strigat, aproape prăbuşindu-se pe scaun. Martin, nu vorbi cu polițiştii de la Omucideri. Vărul meu a vorbit odată cu ei şi a fost trimis la puşcărie pentru douăzeci de ani!

— Care este numele vărului? întrebă Anabahda.

Unique se albi la față. Îşi luă poşeta.

— Cred că am lăsat cuptorul pornit.

Se năpusti pe uşă, şi doar mirosul persistent de usturoi şi de cafea moca mai lăsa să se înțeleagă că fusese aici.

Martin înghiți în sec. Era singur cu ea [polițista, e mai clar aşa?] acum, în afara lui Benedict.

— Pot să văd legitimația, vă rog?

Scoase din nou portofelul şi căută într-unul dintre buzunare.

— Este doar o verificare de rutină, domnule Reed. Nu aveți motive de îngrijorare.

El luă legitimația, şocuri electrice îi străbătură corpul când degetele sale le atinse pe ale ei. Martin observă că îşi rodea cuticulele, la fel ca şi el.

— Domnule Reed?

Îşi dădu seama că ea îl privea. Martin aplecă privirea, ca să citească legitimația: Detectiv Anther „An” Albada, brigada omucideri. An, nu Anne, nu Ann, ci An. Simplitatea îi tăia respirația, dar îl şi ademenea. Şi

Albada... ce exotic, ce străin ... Voia să atingă literele în relief, ca să vadă dacă simțea din nou furnicături.

— Domnule Reed?

Se sprijinea de biroul lui Unique, cu brațele încrucişate pe piept. Văzu la încheietura sa un ceas de aur Timex – simplu, utilitar, exact ca şi ea.

Părea obosită. Se întreba cum s-ar simți dacă şi-ar pune capul în poala lui. Martin roşi, gândindu-se că, dacă ea i-ar putea citi gândurile ar crede că această dorință a lui are conotații sexuale, deşi nu era cazul – pur şi simplu dorea să-i mângâie părul, să o întrebe cum i-a mers în acea zi. Probabil că i-ar face crochete de peşte şi bulete de cartofi (mâncarea preferată a lui Martin), şi apoi, când ar veni copiii acasă, i-ar ajuta la lecții şi apoi ar duce-o în brațe până în pat, unde ar face tandru dragoste, iar ea l-ar privi în ochi şi...

— Domnule Reed?

Martin o privi.

— Da, doamnă?

— Ne poți spune unde ai fost ieri?

— La muncă.

— Şi după serviciu?

— Am dus-o pe mama la Clubul Bujorilor. A uitat acolo o lopată bună.

— Şi apoi?

Martin simți că se înroşeşte la față şi că se sufocă. Îşi dusese mama acasă, apoi făcuse ceva cumplit – atât de cumplit încât cuvintele i se opreau în gât. *Singura dată* când cineva îl întreabă ce a făcut noaptea precedentă, iar el *chiar* făcuse ceva, dar nu putea să

vorbească despre asta. Sau cel puțin nu în prezența acestei minunate făpturi. Ah, ce ironie! Ce necuviință!

Cineva trase apa la toaletă. Întoarseră cu toții capetele, surprinşi de zgomot. Daryl Matheson îşi ridică fermoarul combinezonului şi intră în birou, spunând:

— La naiba, Marty, dă-mi spray-ul. Ceva mort tocmai a ieşit din mine... Se opri când văzu musafirii lui Martin. Ce caută polițiştii aici?

Martin deschise sertarul de jos al biroului său şi îi dădu OderOutter (unul dintre cele mai bine vândute produse ale companiei).

— Au venit pentru maşina mea, îi spuse Martin. Ai grijă să-i spui asta lui Ben Sabatini când îl mai vezi.

Daryl agită spray-ul şi intră din nou în toaletă. Era atâta linişte în birou încât puteau auzi spray-ul şi tusea care a urmat. Martin îşi ținu respirația (Southern fusese dată în judecată de un client care susținuse că OdorOutter îi mâncase esofagul) şi îi zâmbi lui An.

Daryl ieşi din toaletă, fluturând mâna prin aer pentru a împrăştia mirosul.

Vocea-i pieri când deschise gura.

— La naiba, îmi pare rău pentru asta, oameni buni.

Tuşi de câteva ori, apoi din nou. Şi din nou. Martin îşi ceru scuze din priviri față de An în timp ce scotea nişte şervețele Kleenex din cutie, pe care i le dădu lui Daryl.

— Iisuse! se înecă Daryl. Îşi drese vocea de câteva ori, scuipă în şervețel, apoi i-l înapoie lui Martin. Mulțam, omule. Se şterse la gură cu dosul mâinii şi-i întrebă pe detectivi: Ați venit în legătură cu sângele de pe maşina lui?

Dintr-odată, OdorOutter nu mai era singurul lucru care făcea aerul de nerespirat în încăpere.

— Ce sânge pe maşină? întrebă An.

Daryl arătă cu capul spre Martin.

— Azi dimineaţă. Avea sânge şi pe mâini. Am crezut că a lovit o căprioară sau aşa ceva, dar avea şi păr pe bara de protecţie – ca părul de pe capul cuiva. Ridică din umeri. Apoi Daria l-a văzut lângă coşul de gunoi lovindu-şi servieta. Îl privi din nou pe Martin. Ar trebui să vorbeşti cu cineva despre furia asta a ta, omule.

Spunând acestea, părăsi biroul.

Martin îşi simţi gura mişcându-se, dar niciun sunet nu se auzi.

Benedict băgă mâna în haină şi scoase o pereche de cătuşe.

— Martin Reed, te arestez pentru uciderea Sandrei Burke.

— Sandy? întrebă el, întinzându-şi gâtul pentru a privi în sus, pe scări, chiar atunci când Benedict îl împinse ca pe un sac de lămâi. De aceea nu coborâse ea să vorbească despre *Dansez pentru tine*! Nu înţelegeţi! încercă Martin. De ce i-aş face rău lui Sandy? De ce aş răni pe cineva?

— Domnule Reed, începu An, de ce nu clarifici toate acestea acum şi ne spui unde ai fost noaptea trecută?

Martin înghiţi în sec, iar faţa lui îşi căpătă din nou culoarea. Era îngrozitor, pur şi simplu îngrozitor. Nu cumva se întâmpla exact la fel în cartea lui John Grisham, *Nevinovatul* – un amărât aflat la momentul nepotrivit, într-un loc nepotrivit?

— Domnule Reed?

Grisham era avocat. Ştia cum funcţionează lucrurile astea. În mintea lui, Martin consultă sfaturile juridice din numeroasele lui cărţi. *Clientul Mediatorul Apelul.*

— Cred, începu Martin, că am dreptul să nu spun nimic.

CAPITOLUL 2

Unde Martin o întâlneşte pe Anther

An îl privea pe Martin Reed prin oglinda de observaţie. Stătea singur în camera de interogatoriu, cu faţa lui mică şi îndesată stoarsă de frică. Şuviţele de păr ce-i acopereau capul rotund îi aminteau de Charlie Brown. Ţinea pumnii încleştaţi pe masă, în faţa lui, de parcă Lucy încercase din nou să-l păcălească să dea cu şutul în minge. Era acelaşi tip de încleştare pe care o avusese când ei intraseră în biroul lui – sau cel puţin ceea ce Martin considera că era biroul său. Lui An i se părea că e doar o cameră de trecere cu două birouri şi plină ochi cu cutii pline de datorii şi creanţe din ultimii cincisprezece ani. Chiar dacă i se părea cuiva ciudat că departamentul contabil era lipit de toaletă, nimeni nu comenta.

Bruce deschise uşa şi intră în cameră.

— Nu e nimic în casa lui.

An presupusese că la percheziţia din casa lui Reed nu se va găsi nimic.

— Mama lui e îngrozită, spune că în ultima vreme se poartă ciudat. Zice că el s-ar putea să se fi apucat din nou de băutură.

— Din nou?

— Zice că lui nu-i place să vorbească despre asta. Probabil e la dezalcoolizare. Bruce ridică din umeri; erau mulți polițiști la dezalcoolizare. Femeia vorbește ca la ușa cortului. Rahaturile pe care le spune m-au făcut să roșesc.

Venind din partea unuia care folosea „păsărică" drept adjectiv, asta spunea multe. Desigur, An nu putea vorbi. Avea un limbaj destul de explicit în prezența prizonierilor, care aveau tendința de a reacționa mai bine la amenințări decât la politețuri.

Bruce continuă:

— Ar trebui să-i vedeți dormitorul. Cărți, dintr-un perete într-altul, și alte cutii cu cărți în garaj. Vorbim de mii de cărți. Tipul ăsta cred că citește tot timpul.

An îl studie pe Martin. Nu i se păruse un tip prea cerebral.

— Ce fel de cărți?

— De groază, majoritatea. James Patterson, Vince Flynn – chestii d-astea.

An nu știa ce să mai spună. Nu răspundea deloc la telefon când urmărea un film cu Columbo. Nu e vorba că suna mult, dar i se cerea mereu părerea despre diferite lucruri. Era suficient să vorbească o dată cu acei oameni, și era de ajuns ca ei să continue să sune.

— I-a oferit mama lui vreun alibi pentru noaptea trecută?

— A spus că a condus-o unde avea treabă, apoi au mers acasă, după care el a plecat, spunând că nu se mai întoarce până dimineață.

An dădu din cap, în timp ce analiza informația primită. Prin oglindă, putea vedea cum se mişcă gura lui Martin, de parcă ar fi vorbit singur.

— Ce armă! comentă Bruce.

An nu putea nega, dar era aceasta arma crimei?

Părea că Bruce îi citeşte gândurile.

— Avem sângele lui Reed amestecat cu cel al victimei atât pe bara de protecție frontală, cât şi în portbagaj.

— I-ai văzut mâinile. Ceea ce a spus despre tăieturi ar putea explica proveniența sângelui.

— Dacă este nevinovat, de ce şi-a curățat servieta cu acid?

— Poate că e mai laş decât pare, admise ea.

— E îndrăgostit de tine.

— Te rog...

Bărbații nu se îndrăgostesc de Anther. Nu prea putea fi numită o femeie fatală.

— Ascultă, ai putea folosi chestia asta. Fă-l să creadă că are o şansă. Probabil că genul ăsta de tipi n-au mai văzut o păsărică din momentul în care s-au născut dintr-una.

An nu răspunse acestui comentariu. Lucra ca polițist de douăzeci de ani. La început, îşi făcuse un obicei din a răspunde la fiecare remarcă sexistă sau glumă dezgustătoare pe care le făceau colegii săi. Acest lucru nu a ajutat-o cu nimic, ba din contră, i-a adus reputația de lesbiană. Când insistase că nu e aşa, au

acuzat-o că îi era teamă de propria sa sexualitate. Când le spusese că (la acel moment) era căsătorită, dăduseră din cap cu tristețe, de parcă ar fi întrebat cât de mult va mai nega dragostea pe care o simțea. An avusese parte de atât de multe răutăți de-a lungul anilor, încât, pentru a se proteja – chiar aşa, pentru a-şi duce la îndeplinire sarcinile de serviciu – dăduse în meteahna născocirilor.

Născocire. Era un cuvânt drăguț pentru o minciună. An nu era o mincinoasă înnăscută. Tatăl său detesta minciunile şi o învățase de la bun început că pedeapsa pentru o minciună era mult mai dură decât cea pentru o mărturisire. Cu toate acestea, iată că acum născocea lucruri, pentru ca inima să-i fie mulțumită. Şi inima sa *era* mulțumită, deşi doar atunci când se lăsa să alunece în propriile ei fantasme.

Se întâmplase astfel: Charlie, soțul ei, tocmai murise. Asta se întâmpla cu cincisprezece ani în urmă. Nu mai avea pentru cine să gătească, nu mai avea rufe de spălat sau cămăşi de călcat. Tocmai fusese rezolvat un caz important – un ucigaş de copii urma să ajungă pe scaunul electric. Oamenii sărbătoreau. An a hotărât să meargă la barul local al polițiştilor şi să bea ceva alături de colegii ei.

S-au îmbătat cu toții, dar An a rezistat mai bine la băutură. Sau poate că nu. Cineva s-a dat la ea. Cineva i-a spus să nu se deranjeze. Cineva a numit-o tribadă. Cineva a făcut-o frigidă. Poate că de vină a fost cuvântul „frigidă”, căci aşa îi spunea şi Charlie când, dintr-un motiv nebunesc, ea nu voia să facă sex cu el după ce o bătea.

Nu contează cum s-a întâmplat, cert e că aşa s-a născut Jill.

Jill era asistentă şi lucra cu copiii. Era o femeie inimoasă. Tocmai fusese diagnosticată cu cancer la sân. Era cel mai important lucru din viaţa lui An. Era pe moarte. Tuturor le-a părut rău, dar nu au spus nimic.

A doua zi dimineaţă, An se trezi cu o durere pulsatilă de cap. Când a mers la muncă, toată lumea era tăcută, plină de respect. Câţiva au întrebat-o cum se simţea Jill. Jill? a repetat ea, şi apoi şi-a adus aminte de născocirile făcute la beţia din noaptea precedentă. Lăsase privirea în pământ, mormăind: „Nu ştiu despre ce vorbeşti" şi alergase în toaleta femeilor unde îşi goli geanta, îşi pili unghiile şi trase un pui de somn, pentru ca atunci când ieşi să aibă de-a face cu privirile îngrijorate şi îmbărbătările noilor săi prieteni.

Apartenenţa la un grup era un concept străin pentru An. Nu e vorba de faptul că nu a avut niciodată prieteni, dar ca fiică a unor imigranţi olandezi, nu prea se acomodase. Pe perioada verii, când majoritatea fetelor erau în tabere, ea îşi vizita rudele din Hindeloopen, plimbându-se pe străduţele înguste şi podurile de lemn ale strămoşilor ei navigatori. Nici părinţii ei nu se descurcaseră mai bine. La fel ca mulţi alţi imigranţi de dinaintea lor, au venit în America în căutarea unei noi vieţi. Ca şi în cazul primilor imigranţi, viaţa pe care şi-o făcuseră aici era în principiu la fel ca cea pe care o duseseră acasă, dar într-o altă ţară. Participau la întâlnirile Societăţii olandezo-americane. Beau Heineken şi mâncau

bomboane de lemn dulce pe care rudele lor rămase acasă erau drăguțe să le trimită. Majoritatea prietenilor lor olandezi nu aveau copii, cu excepția unor norvegieni descurcăreți care de obicei stăteau retraşi şi vorbeau între ei.

Dacă ai fi intrat în casa familiei Albada, nu ți-ai fi dat seama că te afli în sudul Americii. Mama lui An era profesor de arte plastice, pasionată de amestecarea substanțelor şi diferitelor stiluri. Fiecare cameră era decorată cu nuanțe strălucitoare de roşu, galben şi verde. Sufrageria era drapată îndrăzneț în albastru. Aduseseră dulapurile de acasă, iar acestea erau împodobite cu modele florale şi forme complicate cioplite pe fiecare centimetru de lemn, apoi pictate în culori complementare. De Halloween, mama ei purta un *wentke* de creton şi – doar ca o concesie făcută ignoranților săi elevi – îşi pusese o pereche de saboți de lemn pe care o cumpărase de la un stand din aeroportul din Schiphol.

Tatăl ei era prea educat, după cum era felul olandezilor, şi insista ca şi fiica lui să fie la fel. Când An nu studia, lucra la proiectele suplimentare sau îl ajuta pe tatăl ei în laborator (Eduart Albada era botanist în Georgia). Avea un mic adăpost în curtea din spatele casei – mama ei îl numea *likhus,* după numele unor case mici din Hindeloopen unde locuiau familiile marinarilor – iar An îşi petrecea ore întregi cu el acolo în weekenduri în timp ce urmărea cum mâinile liniştite, mari, altoiau diferite plante în speranța că va obține un soi de lalele mult mai rezistente condițiilor climaterice neprevăzute din sud.

Şi astfel An a crescut, singură la părinți şi extrem de iubită, dar cu puțini prieteni de vârsta ei. Niciodată nu a fost singură, sau cel puțin *a crezut* că nu va mai fi niciodată singură, dar când Jill a intrat în viața ei, şi-a dat seama că întotdeauna a fost singură. Chiar şi atunci când era căsătorită cu Charlie, simțea că nu îi aparține, că el nu prea *o* vedea când ea intra în cameră sau când întreba ceva.

Dar gata. Totul a încetat în ziua în care An a ieşit din toaleta femeilor şi a fost salutată de colegii ei de la egal la egal. Ce se întâmplase? Când se transformase Jill dintr-o născocire a imaginației lui An într-o parte importantă, vie, a vieții sale? Nu-i trecuse prin minte în timp ce îşi făcea curat în geantă că Jill punea stăpânire asupra lucrurilor concrete din mintea ei.

Bine, An trebuia să admită că ea începuse. Îşi luase liber, susținând că dorea să stea lângă Jill în timpul tratamentului, deşi adevăratul motiv era că avea crampe şi că la TBS se difuza toată seria cu John Wayne. Apoi, a fost ziua când a dormit mai mult şi a ratat o întâlnire importantă. Faptul că le spusese că Jill se simțea rău de la chimioterapie şi că trebuise să o ducă la doctor era doar o mică minciună nevinovată. Oricum, care era scopul acestor întâlniri prosteşti? Erau polițişti. Nu era nevoie să fie adunați într-o sală de conferințe urât mirositoare pentru a li se spune că este nevoie să-i prindă pe tipii ăia răi.

Desigur, nu avea cum să nege faptul că spusese o minciună sfruntată când An lipsise o săptămână şi călătorise în Florida sub pretextul că zburase cu Jill la Clinica Mayo pentru a consulta un specialist de renume

mondial. Câțiva oameni i-au remarcat bronzul, dar An le-a explicat că insistase să stea cu Jill în timpul tratamentului cu raze. Poate că nu a fost chiar o minciună, căci An se simțea foarte legată de Jill în acea perioadă. În timp ce gândul sexului între lesbiene nu o atrăgea în mod deosebit (sau nu era prea concret în mintea sa, fiindcă, ce anume, mai exact, făceau două femei împreună?), An aprecia ideea de companie, de legătură cu altă ființă umană.

Pe scurt, se îndrăgostise.

În lunile care au urmat, povestea lui Jill s-a insinuat în realitate. An lucrase vreme de trei ani în echipa de detectivi, dar nimeni nu se deranjase să vorbească cu ea înainte de a apărea Jill. Aflarea veştii că An are o iubită bolnavă o umanizase cumva în fața acestor bărbați. Îşi făcu prieteni – relații pe viață. Soțiile unora dintre ei avuseseră cancer de sân. I-au dat lui An cărți despre supraviețuitori. Apoi, într-o zi, toți au venit în jurul biroului său şi i-au dat o foaie de înscriere. Lacrimi adevărate i-au umplut ochii când îşi dădu seama că întreaga echipă fusese de acord să participe la marşul Avon împotriva cancerului de sân pentru Jill.

Atunci a ştiut că Jill trebuia să moară. Prea multă apă trecuse pe sub pod. An spusese atât de multe poveşti, încât nu mai putea să le țină socoteala. Cea mai rea parte era că oamenii doreau să o cunoască pe Jill. Voiau să o întâlnească pe acea femeie puternică care îndrăznise să înfrunte moartea. Destul de ciudat, în ziua în care An a sunat la birou să-şi anunțe şeful că Jill a murit (lucru care s-a întâmplat, convenabil, în aceeaşi zi în care la Macy erau reducerile anuale la

jumătate de preț), avusese un nod în gât încât a trebuit să închidă telefonul.

Însă lucrurile nu s-au oprit aici. A primit scrisori de condoleanțe. Flori. Bineînțeles că s-au întâlnit ex abrupto în același bar unde legenda lui Jill se născuse. Au băut pentru ea; asistenta, prietena, iubita. Au cântat cântece triste și An le-a povestit despre cum a salvat Jill un om al străzii dintr-o clădire care luase foc și felul în care îi punea pastă de dinți pe periuța lui An, chiar și la sfârșit, când era atât de bolnavă încât abia își putea ține capul ridicat. Se gândise să o înșele odată pe Jill – le povestise vreodată despre asta? Nu s-a întâmplat nimic, dar a fost greu pentru ambele, și, în final, An a simțit că asta le-a făcut mai puternice pe amândouă.

Cea mai rea parte era faptul că An alesese numele de Jill deoarece o urmărise cu plăcere pe Gillian Anderson în *Dosarele X.* Părul său bogat, roșcat, bărbia sa ascuțită și talia îngustă erau lucruri pe care An și le-ar fi dorit. Știa că faptul că o descrisese pe Jill ca pe o persoană reală fusese o mare greșeală. Uneori, An o vedea pe Anderson făcând reclamă la o emisiune a PBS sau susținând una dintre cauzele sale, și i se punea un nod în gât, de parcă ar fi văzut o fantomă venită din momentele fericite ale vieții sale.

— Hei, spuse Bruce. Ești acolo?

An dădu din cap. Îl priviră amândoi pe Martin, care mormăia ceva pentru sine.

— Ai avut o zi grea, nu-i așa?

An dădu din nou din cap. Mama lui Bruce murise de cancer la sân pe când el era doar un copil. Îi adusese

flori lui An în această dimineață, ca să comemoreze cei cinci ani trecuți de la moartea lui Jill.

— Ai avut parte de opt ani frumoşi, îi reaminti Bruce. Nu toți sunt aşa de norocoşi ca tine.

— Mda.

An se luptă cu tristețea pe care i-o aduceau aceste amintiri false; Jill masându-i picioarele; Jill pregătindu-i masa; Jill pregătindu-i baia. (Trebuie să spunem că multe dintre fanteziile lui An o plasau pe Jill într-o postură servilă.)

— Sunt aici pentru tine, copilă. Bruce o bătu pe umăr. Ştii asta, da?

Atingerea lui era caldă, şi An îşi aminti de acea noapte nebună de acum şase ani când, dintr-un motiv oarecare, se lăsase vrăjită de farmecul lui Bruce Benedict. Lucrau intens la un caz, şi adevărul este că lui An îi lipsea atingerea unui bărbat îi lipsea asprimea, **că**ldura, sentimentul de a fi alături de un bărbat care **ş**tie ce face. Ar fi fost o greşeală prostească să creadă că acel bărbat ar putea fi Bruce (şi căzuseră de acord să nu îi spună niciodată lui Jill; i-ar fi rupt inima).

Bruce îşi lăsă mâna să cadă.

— Nu'ş ce să zic, An, tipu' ăsta îți dă fiori. Dacă n-a făcut-o el, cu siguranță că a făcut el ceva.

Dădu din cap pentru a treia oară, bucuroasă că îşi îndreptase din nou atenția asupra lui Martin Reed. Tipul ăsta palid îşi ştia drepturile. Refuzase să vorbească cu ei fără a fi prezent un avocat şi insistase că nu va semna nicio declarație dacă nu va fi scrisă de mâna lui. Ce fel de joc juca?

— Probabil că ar trebui să-i scoți astea. Nu am avut probleme cu el în maşină, spuse Bruce.

Şi asta din cauză că Bruce observase, în timp ce îi punea cătuşele, că grăsimea din jurul încheieturilor lui Martin arăta ca aluatul stors din dispozitivul de făcut gogoşi de la Krispy Kreme.

An îşi roase cuticulele. Se gândea la Sandra Burke, la felul cum corpul ei dezmembrat fusese aruncat într-un şanț. Maşina aproape că o pulverizase pe femeie. Urmele roților rămăseseră pe creierul ei, iar materia cenuşie era împrăştiată pe şosea.

Interfonul sună în spatele lor. Bruce apăsă pe buton, spunând:

— Mdea?

— Avocatul lui Reed a sosit.

— Imediat.

Bruce deschise uşa să iasă, dar An îl opri.

— Lasă-mă puțin singură cu el, spuse ea, arătând spre Martin cu o mişcare a capului.

— Sigur.

— Ai primit fotografiile de la locul crimei?

— Trebuie să ajungă din clipă-n clipă.

— Adu-le când vii cu avocatul. Vreau să văd dacă pot scoate ceva de la el.

Bruce dădu din cap şi plecă, lăsând uşa să se închidă. Unul dintre dezavantajele faptului că pretindea că e lesbiană era că bărbații nu-i mai deschideau uşa.

An îşi prinse părul în coadă la spate în timp ce se îndrepta spre camera de interogatoriu. Uşa avea un geam, prin care îl văzu pe Martin stând la masă, tot cu pumnii încleştați. Când intră în cameră el se ridică, de

parcă erau într-un film făcut după un roman al lui Jane Austen. Ea se aştepta să spună ceva ca: „Într-adevăr”, dar el stătea nemişcat, cu mâinile încleştate, privindu-o cu ochii săi de un verde-închis.

— Te rog, ia loc, îi spuse, aşezându-se pe scaunul celălalt. Avocatul tău e pe drum.

— Are experienţă?

An era surprinsă de întrebare.

— Nu ştiu, recunoscu ea.

— Pentru că deseori oamenii au parte de avocaţi din oficiu neexperimentaţi, îi spuse Martin. Am citit despre asta – cazuri în care oameni nevinovaţi au parte de avocaţi leneşi care sunt de-a dreptul orbi, ca şi cum nu ar vedea. Unii dintre ei chiar sunt alcoolici sau suferă de narcolepsie!

— Chiar aşa?

— Este chiar o problemă. S-au scris multe cărţi despre acest lucru.

An nu fusese niciodată o admiratoare a avocaţilor din oficiu, dar ea era poliţist, aşa că această destăinuire nu o impresiona prea tare.

— Din experienţa mea cu avocaţii din oficiu, am înţeles că primeşti exact pentru cât plăteşti.

— Exact cum bănuiam. Îţi apreciez sinceritatea.

— E ceva ce vrei să-mi spui, domnule Reed?

— Nimic, până nu soseşte avocatul meu. Sper că nu tragi concluzia că sunt nepoliticos, dar este o situaţie foarte gravă. Îţi dai seama că eu nu am primit niciodată o amendă, nici măcar pentru depăşirea limitei de viteză? Scutură capul. Bineînţeles că îţi dai seama. Cred că deja mi-ai citit dosarul. Mi-ai percheziţionat

casa? De asta durează atât de mult? Încerci să obții un mandat de percheziție?

— Ce crezi că am putea găsi în casa ta?

El mormăi, dar ea auzi foarte clar:

— O bătrână de şaizeci şi trei de ani, foarte furioasă.

— Mama ta crede că eşti alcoolic, spuse An.

Bolborosi ceva.

— Ar vrea ea.

An îi privi mâinile, pe care le ținea împreunate, pe masă. Bruce îl lăsase cu cătuşele la mâini, iar An trebui să admită că el avea dreptate cu ceea ce spunea despre aparatul de la Krispy Kreme.

— Dă-mi mâinile, spuse ea, luându-şi cheile.

Încercă să nu-l atingă în timp ce-i scotea cătuşele, dar nu prea avea cum să facă asta. Pielea lui era transpirată, iar asta o făcu să se înfioare.

— Mulțumesc, spuse el, masându-şi încheieturile pentru a restabili circulația sângelui. Albada – este în germană?

— Olandeză.

Vorbi cu un accent stricat.

— *Pardonne-moi.*

— Asta-i în franceză.

— *Oui.*

— Iar franceză.

Clipi de câteva ori.

An suspină.

— Vrei să-mi spui unde ai fost noaptea trecută?

— Ți-am spus că a trebuit să o duc pe mama să-şi ia lopata.

— Ştii faptul că pe numele mamei tale a fost emis un ordin de restricție, cerut de Clubul Bujorilor din Lawrenceville?

Gâtul i se mişca în timp ce înghițea.

— A fost doar o neînțelegere.

— Şi cu Asociația Baptistă a Voluntarelor în Spitale?

Rămase cu gura deschisă de uimire.

— Şi ei au depus o plângere?

— Nu ți-a spus asta mama ta?

Dădu din cap, vizibil agitat.

— Se pare că ei cred că este o persoană violentă.

— Nu e violentă. Doar... intimidează.

O mamă care intimidează. Interesant.

— Te-a bătut vreodată?

— A aruncat odată cu un pantof în mine, dar cred că era din cauză că ascultam la televizor cu căştile pe urechi. Ştii cum sunt alea fără fir?

An aprobă, dând din cap.

— Interferau cumva cu aparatul său auditiv.

— Aşa că a aruncat cu un pantof în tine?

— Doar ca să-mi atragă atenția. Vorbea de parcă ar fi fost perfect normal. Ce-are a face mama mea cu asta?

— Sunt detectiv, domnule Reed. Eu adun indicii. Văd în fața mea un bărbat care provine dintr-o familie violentă. Văd pe cineva care conduce o maşină pătată de sânge – sânge care-i aparține unei femei decedate.

— Ei bine, asta – recunosc – nu sună bine.

— Nu, deloc.

— Presupun că mă potrivesc profilului, nu-i aşa? Începu să dea din cap, aprobându-se singur. Un

singuratic care locuieşte cu mama lui. Supra-calificat, insuficient folosit.

Ei bine, ea nu pricepu şi ultimele cuvinte.

— Sper că nu crezi că sunt un ucigaş dezorganizat. Sunt un om foarte ordonat întreab-o pe colega mea, Unique Jones. Deseori are ceva de spus cu privire la atenţia mea pentru detalii.

An şi-ar fi dorit şi ea mult să poată sta de vorbă cu Unique Jones. Femeia avea un mandat de arestare pe numele ei pentru furt din magazine. La adresa de acasă pe care o dăduse la Southern Toilet Supply era un teren viran.

— Eşti un ucigaş, domnule Reed?

— Nu, bineînţeles că nu! Păru din nou ofensat. Ţi-am spus ce s-a întâmplat dimineaţă cu maşina mea, cum m-am tăiat la mână. Eu sunt victima aici. Cineva mi-a înscenat asta.

— De ce ţi-ar înscena cineva aşa ceva?

— Exact! răspunse el, lovind cu degetul mijlociu în masă, de parcă ea ar fi pus punctul pe i pentru el.

— Unde ai fost seara trecută, domnule Reed?

Îşi privi mâinile. Urmele roşii lăsate de cătuşe încă erau vizibile. Ea văzu dunga purpurie pe lateralul degetului lui mare. O observase în timpul arestării, şi el mormăise ceva despre un accident de muncă.

— Şi „Anther" este tot olandez? întrebă Martin.

— Este acea parte a florii unde este produs polenul. Se lăsă pe spate, simţindu-se extrem de obosită. Tatăl meu a fost botanist. Spera să aibă un băiat.

Martin clipi, neînţelegând.

Ei bine, asta nu era una dintre glumele ei cele mai reuşite, dar nu crezuse că va avea o asemenea reacţie deplorabilă. Şi în plus, omul ăsta stătea într-o cameră de interogatoriu, fiind suspect de o crimă cumplită, aşa că poate că ea se aştepta la prea mult.

Unul dintre motivele pentru care Charlie, soţul său decedat, se înfuria pe An era faptul că nu pricepea glumele acesteia. O admonesta pentru vorbele sale de duh, acuzând-o că se dădea mare cu educaţia ei în faţa lui (de parcă a avea o licenţă în istoria artei nu era un motiv suficient pentru a scrie acasă despre asta). Începea pe un ton potolit, apoi, cu cât îşi pierdea controlul, cu atât ridica vocea, până când ajungea deasupra ei, ţipând, lovind-o cu pumnii în corp – dar niciodată în faţă.

Era jenant, într-adevăr, ca o femeie de douăzeci şi trei de ani, care purta zilnic uniforma şi pistolul pentru a păstra liniştea, să fie bătută astfel aproape în fiecare noapte. Nu a ripostat niciodată, deşi cu siguranţă că Charlie o merita. Ce anume o făcea pe An să fie victimă? Văzuse atâta violenţă domestică în meseria sa, încât i se părea că este ceva aproape normal. În acei ani de început în poliţie, jumătate din apelurile pe care le primea erau din cauză că un bărbat se îmbăta şi bătea o femeie. Văzuse poveştile lor de dragoste, scuzele pe care le spuneau. Apoi pleca acasă, unde Charlie o bătea.

Într-adevăr, a fost un noroc faptul că a alunecat în baie şi s-a lovit la cap. Când An l-a găsit acolo, singura întrebare care îi stăruia în minte era dacă să lase apa pornită sau nu, în timp ce el sângera încet până la

moarte. Era fiica unor părinți olandezi, aşa că ştia ce să facă mai bine decât să irosească apa. A închis robinetul şi a plecat să urmărească *Roata Norocului.*

Aceasta se întâmpla pe vremea când trebuia să cumperi diferite produse cu banii câştigați. An încă şi-o putea aminti pe femeia care câştigase în acea noapte. Prima cameră arăta toate acele lucruri exotice, scumpe, în timp ce o a doua cameră prezenta fața emoționată a câştigătoarei în timp ce spunea ce alege. „Voi lua setul de masă pentru cinci sute nouăzeci şi nouă, şi bufetul care este în set pentru trei sute cincizeci." Rămâneau întotdeauna câteva sute de dolari, şi invariabil, câştigătorul trebuia să aleagă ogarii albi de ceramică. An îşi dorise dintotdeauna unul din aceste bibelouri. Încercase să găsească unul la magazin. Era genul de cadou pe care i l-ar fi făcut Jill dacă ar fi avut puterea să se ridice din pat (nu e vorba că aveau mulți bani; banii primiți de Jill de la spital abia ajungeau pentru plata părții sale din ipotecă).

Bruce ciocăni în uşă în timp ce intra în camera de interogatoriu. Avea un dosar în mână; fotografii de la locul crimei. Puse dosarul pe masă şi îl împinse către An, în timp ce un băiețel de doisprezece ani în costum păşi în urma lui.

Ei bine, apărătorul din oficiu nu putea avea doisprezece ani, dar aşa părea. Când păşea prin cameră, pantofii săi scârțâiau. Observă că părul său era ud unde avea un vârtej. Pe mâneca hainei lui încă mai era eticheta producătorului cusută pe manşetă.

— Eu sunt Max Jergens, spuse el, iar pe An aproape că o bufni râsul, gândindu-se că acest nume s-ar potrivi mai curând unui star porno bine dotat.

Nu se putu abține şi privirea îi coborî direct spre vintrele acestuia. Jergens observă, bineînțeles. Buzele i se curbară într-un zâmbet An încercă să pară profesionistă, şi să nu-i privească vintrele, când îi spuse:

— Sunt detectivul An Albada. Avem nişte întrebări pentru clientul dumneavoastră cu privire la moartea colegei lui de muncă, Sandra Burke.

Îşi puse servieta pe masă, deschise încuietorile, scoase un blocnotes, închise servieta, o puse pe podea, se aşează la masă, scoase un stilou din buzunarul de la piept desfăcu capacul şi îl înfipse la celălalt capăt apoi scrise „Anabada".

— Şi eu am făcut greşeala asta, spuse Martin, dorind să ajute, în timp ce luă stiloul din mâna avocatului său. Tăie cu o linie cuvântul şi scrise cu o caligrafie înflorată, ce semăna cu scrisul unei adolescente „Detectiv Anther Albada". Puse chiar şi un cerculeț peste „i", în loc de punct.

Bruce chicoti în spatele lui An. Nu trebuia să se întoarcă pentru a şti că ținea brațele încrucişate pe piept şi îl privea pe Martin.

— Ce probe aveți împotriva clientului meu? întrebă Jergens.

— E o prostie, într-adevăr... începu Martin, dar An îi tăie elanul cu o privire care spunea: „Vorbea cu tine?"

— Am găsit sânge pe maşina domnului Reed – pe maşina lui – amestecat cu cel al victimei. Avem dovezi

clare că maşina domnului Reed a trecut peste domnişoara Burke, spuse An.

Martin păli.

— M-am tăiat la mână, explică el. Bara de protecţie atârna în faţa maşinii mele. M-am tăiat la mână.

Întinse mâinile şi ea văzu tăieturile subţiri ce se încrucişau pe palmele lui. Făcuseră poze ale acelor răni când l-au arestat, iar An se gândise atunci, ca şi acum, că dacă Sandra Burke ar fi fost omorâtă prin tăierea cu o foaie de hârtie, acesta ar fi fost un caz închis.

— Unde a fost găsit cadavrul? întrebă Jergens.

— La mai puţin de jumătate de milă de locul de muncă al domnului Reed – pe acelaşi traseu pe care îl urmează zilnic.

Jergens păru surprins.

— Chiar aşa?

— Credem că şi-a dus mama acasă, apoi a plecat să o caute pe femeia care l-a umilit în urmă cu două zile. An îl privea pe Martin în timp ce prezenta acest scenariu. Nu părea genul de om care să fie ros de ură, dar ea era o femeie adultă care avea o relaţie de opt ani cu un prieten imaginar, aşa că cine şi-ar fi dat seama?

— Are un alibi? întrebă Jergens.

— Nu.

— Au! Jergens chicoti.

Privi spre blocnotesul său, unde notase numele lui An cu stiloul. Când văzu că aceasta îl priveşte, îi făcu cu ochiul şi transformă unul dintre cerculeţe într-o inimă.

— Eşti narcoleptic? îşi întrebă Martin avocatul.

Jergens dădu din cap, cu tristeţe.

— Aş vrea eu.

An deschise dosarul pe care i-l dăduse Bruce, ţinându-l astfel încât Martin şi băiatul-avocat să nu poată vedea conţinutul. Pozele erau dure, violente. Sandy nu fusese doar lovită de maşină. Corpul său prezenta vânătăi pe zone extinse, unde fusese lovită în mod repetat cu un obiect bont. La locul faptei, legistul presupusese că era vorba despre o bucată de lemn sau ceva cu capăt pătrat. Când An deschisese portbagajul maşinii lui Martin şi văzuse colţurile zdrobite ale servietei lui, o adăugase la lista armelor posibile.

Legistul interpretase cu uşurinţă dovezile prezente la locul crimei: maşina fusese folosită pentru a doborî victima. Bătaia care a urmat a omorât-o pe femeie. Apoi, ucigaşul a urcat din nou în maşină şi a trecut cu roata peste capul ei. Apoi peste corp. Apoi iar peste cap.

An trebuia să recunoască, chiar şi doar pentru ea însăşi, că nu prea îi părea rău pentru victimă. Sandra Burke avea doi copii, lăsaţi în grija statului. Avusese un trecut plin de droguri şi de abuz de alcool. Fusese arestată odată din cauză că intimidase un vecin mai în vârstă ca să-i dea zece dolari pentru ţigări.

Toate acestea la un loc nu aveau nimic spectaculos în esenţă – cu siguranţă că nu era primul caz al lui An în care o mamă alcoolică, denaturată, fusese ucisă cu sânge rece – dar era un anumit lucru în legătură cu Sandra Burke care o enervase cu adevărat pe An: nu avea deloc grijă de casă. Lăsase farfuriile în chiuvetă atâta vreme încât mâncarea începuse să mucegăiască. Cât de greu era să le pună în maşina de spălat vase? Şi ar fi murit dacă din când în când dădea cu aspiratorul

pe covorul din holul de la intrare? Pentru numele lui Dumnezeu, aspiratorul era chiar acolo, în dulapul de pe hol.

— Mă scuzați? spuse Martin.

An îşi dădu seama că tăcuse prea mult timp. Îşi drese glasul, încercând să nu se mai gândească la vasele murdare, ci să o considere pe Sandra Burke o ființă umană şi nu o persoană extrem de neîngrijită.

— Domnule Reed, ai lovit vreodată o femeie?

Se zbârli.

— Bineînțeles că nu. Bărbații sunt mai puternici decât femeile. Este un avantaj nedrept.

Bruce chicoti.

— Trebuie să fii singur cu ele înainte să le loveşti, nu-i aşa, Marty? Despre ce a fost vorba? Lovi cu palmele în masă, ridicând vocea. Spune-ne ce s-a întâmplat, Martin! Spune-ne adevărul! Se aplecă mai aproape. Ai venit la Susan şi ea ți-a spus să te cari! Am dreptate?

Martin şi An se priviră. Cu o voce blajină, îl corectă:

— De fapt, o cheamă Sandy.

Jergens tăie cuvântul „Susan” de pe blocnotesul său şi scrise „Sandee”.

An simți cum o durere de cap începe să urce de la ceafă spre baza creierului. Întrebă:

— Domnule Reed, unde ai fost noaptea trecută, după ce ai lăsat-o pe mama ta acasă?

— Am condus în împrejurimi, a mormăit el.

— Vorbeşte mai tare, îl certă Bruce.

— Am spus că doar am condus prin împrejurimi, repetă Martin. E o nebunie. Sincer, de ce aş răni-o pe Sandy?

An îl lovi cu piciorul pe Bruce, indicându-i că ar trebui să-şi întoarcă căutătura furioasă spre perete.

— Colegii de muncă susţin că Sandy te cam tachina, îi spuse ea lui Martin.

— Nu, nu e adevărat, ripostă Martin. Ei bine, vreau să spun că nu într-un mod lipsit de respect. Adică nu voia să fie rea. Mă rog, poate că era puţin rea, dar nu voia să mă rănească...

— Cu două zile în urmă, a mers la megafon şi ţi-a strigat „puţă bleagă", apoi a lipit cu Super Glue un vibrator de treizeci de centimetri pe biroul tău.

Martin îşi drese vocea.

— Îi plăcea să facă farse.

— Aşa se pare.

— Şi Sandy ştia că Super Glue poate fi uşor scos cu GlooperGone. Este unul dintre cele mai bine vândute produse de la Southern. Dădu din cap. A lucrat de la început cu produsele marca Glooper, ce Dumnezeu!

An încercă să nu şi-l imagineze pe Martin ţinând în mână un vibrator de treizeci de centimetri în timp ce-l dădea cu solvent pentru a-l dezlipi de pe biroul său.

— Unele dintre femeile cu care am vorbit ne-au spus că trăgeai cu urechea în timp ce ele erau la toaletă.

Buzele lui Jergens se strâmbară a dezgust.

— Chiar aşa, tipule?

— Biroul meu este chiar lângă toalete. Nu am tras cu urechea. N-am avut de ales, explică Martin.

— Da, sigur.

Jergens se întoarse la mâzgăliturile lui. An văzu că desenase o figură ca a lui Humpty Dumpty, agățată în ştreang.

— Domnule Reed, puteți clarifica toate acestea doar dacă ne spuneți unde ați fost noaptea trecută, îi sugeră An.

— V-am spus că am condus prin împrejurimi. Am ajuns acasă la opt – era o emisiune la televizor pe care doream să o văd.

Jergens ciuli urechile.

— Ce ai văzut?

Martin privi spre podea, înroşindu-se la față. Mormăi ceva de neînțeles.

— Ce? întrebară An, Bruce şi Jergens în acelaşi timp.

Martin ridică privirea şi îşi îndreptă umerii.

— *Dansez pentru tine.*

Jergens îi aruncă lui Bruce o privire, şi amândoi începură să chicotească.

— L-ai văzut cu mămica?

An îi aruncă o privire avocatului, dintr-un anumit motiv simțind că trebuie să-şi protejeze suspectul.

— Da, l-am urmărit cu mama, răspunse Martin.

An îşi dădu seama că se lupta să mai păstreze o urmă de demnitate.

— L-ai urmărit până la sfârşit? întrebă ea.

Martin dădu din cap.

— Mama a plecat la culcare când domnul T dansa rumba, şi pentru că, de când mă ştiu, sunt fan al Echipei de Şoc, am vrut să văd ce se mai întâmplă. Nu e nimic feminin în faptul că vreau să privesc oamenii

care dansează, adăugă el. Domnul T se mişcă foarte uşor. E un sportiv extraordinar. Mulți sportivi iau lecții de dans. Îi face mai agili.

An suspină din nou, aşezându-se pe scaun. Sandra Burke fusese omorâtă cam pe la opt şi un sfert, când, dacă An îşi amintea corect, era cam în momentul în care unul dintre membrii juriului de la *Dansez pentru tine* comentase că, de fapt, mulți atleți erau dansatori pricepuți.

Martin încerca în continuare să-şi apere masculinitatea.

— Nu e nimic rău în a fi interesat de o mulțime de lucruri. Mă interesează multe. Chiar foarte multe lucruri.

— Cărți?

Martin zâmbi – un zâmbet adevărat.

— Îmi place să citesc.

— Ce subiecte te interesează?

— Ei bine, misterele crimelor. SF, dar mai mult mă interesează problemele sociale decât navele spațiale. Îşi privi mâinile, cu timiditate. Îmi place foarte mult de Kathy Reichs. Personajul său principal este foarte... atrăgător. Pătrunde în profunzime, la fel ca... ştii tu... ca tine.

An simți că roşeşte. Nu ratase niciodată un episod din *Bones.* O compara el cumva cu Tempe Brennan?

Bruce nu se lăsă impresionat.

— Haide, Reed. Dr. Brennan este detectiv antropolog.

— Are dreptate, omule, fu de acord Jergens, părând să uite că Martin era clientul său. Andi este detectiv.

— Anther, îl corectă Martin. Detectiv Anther Albada. O privi pe An, în timp ce indica cu degetul pe blocnotesul unde îi scrisese numele. Anther.

An începu din nou să îşi roadă cuticulele. Se forţă să se oprească. Lucrurile o luaseră razna, iar ea nu îşi dădea seama cum se întâmplase asta.

— Citeşti şi romane poliţiste? îl întrebă ea pe Martin.

— Bineînţeles. Dar doar Ann Rule – nu alte mizerii. A, şi nu mă uit niciodată la poze.

An deschise dosarul, pentru ca Martin să poată vedea pozele.

— Poze ca acestea? întrebă ea, întorcând poză după poză, arătându-i-o pe Sandra Burke goală şi diformă, cu corpul zdrobit acolo unde maşina trecuse înainte şi înapoi peste ea. Am găsit bucăţi din dinţii ei în cauciucul din spate al maşinii tale.

Martin deschise gura şi vomită peste masă.

CAPITOLUL 3

Ce a făcut Martin cu adevărat în acea noapte, sau tot ce străluceşte te atrage

Martin spunea deseori că nu era o persoană rasistă. Îl sprijinise pe Barack Obama, sau cel puţin aşa le spusese celorlalţi (viaţa lui Martin fusese condusă de femei puternice; nu dorea să schimbe nimic). Cel mai apropiat coleg de muncă era negru. Câteodată asculta muzică rap şi îi plăcea Chris Rock. Era, pe scurt, un

om care nu vedea negri şi albi. Când privea o persoană, vedea un om, nu culoarea pielii.

Chiar şi aşa, Martin nu se putea abține să nu observe că era singurul alb din celula închisorii din Atlanta. Această discrepanță de culoare fusese observată şi de ceilalți puşcăriaşi. Când intrase prima dată în celulă, cineva observase cămaşa cu mâneci scurte a lui Martin şi acul de cravată şi spusese: „Hei, uite un Republican."

Nu putea crede că îl reținuseră pe baza unei probe atât de inconsistente. Desigur, sângele lui era amestecat cu chestiile... lui Sandy... dar asta nu însemna nimic. Sau însemna? Trebuia să fi citit romanele Patriciei Cornwell pentru a şti că urmele de sânge nu puteau fi datate. Din punct de vedere ştiințific, nu exista nicio metodă care să arate că Martin atinsese bara a doua zi după incident. Ce porcărie!

Îşi ținu respirația, căci se răspândise în aer un miros de fecale proaspete. Erau două toalete, ambele în văzul lumii. Un bărbat masiv şi chelios [să spun stătea şi?] citea o revistă, făcându-şi treburile de parcă ar fi fost o zi obişnuită din viața lui. Martin stătuse întreaga-i viață în apropierea toaletelor şi se băgase în cel mai îndepărtat colț când intrase prima dată în celulă, dar mirosul părea să treacă prin pereți şi să-l înconjoare. Stătea pe podea, cu genunchii la piept şi nu se putea gândi decât la felul în care sistemul te transformă într-un animal. Cât va dura până când Natura va câştiga şi va fi obligat să se uşureze în fața unor străini? Cât va dura până când demnitatea sa va dispărea complet şi

va scuipa pe podea şi se va freca de ceilalţi vardişti? Sau erau răcani? Martin încă nu stăpânea jargonul.

Ah, cum ar fi fost dacă la singurul telefon pe care avea voie să-l dea ar fi răspuns tatăl său şi nu mama lui, care nu-i era de niciun ajutor. Dar ea nu răspunsese la telefon. Robotul zbârnâi, iar vocea dogită a lui Evie spuse să lase un mesaj. Ştia că este acasă – Evie nu putea pleca singură cu maşina din cauza cataractei – la fel de bine cum ştia că Martin stătea – ba nu, putrezea! – în închisoare.

Tatăl său nu l-ar fi lăsat pe unicul său fiu să stea printre aceşti monştri. Tatăl său ar fi... ah, pe cine păcălea el? Marty Reed fusese la fel de inutil cât timp trăise ca şi acum, când era mort. Un contabil, la fel cum ajunsese şi fiul său. Marty lucrase în fişare şi servicii financiare pentru o firmă importantă de avocatură din oraş. Mama lui îl numise „accident” până când societatea de asigurări afirmase că, indiferent de cât ar fi insistat, cauza oficială a morţii lui Martin Harrison Reed Senior era sinuciderea.

Astfel se întâmplase: Marty luase un mic dejun plăcut, la care servise o salată cu şuncă şi ou umplut. Scrisese câteva cuvinte pe spatele unei fişe şi îşi scosese ochelarii. Le-a lăsat pe ambele pe birou. Nimănui nu i se păruse ciudat să-l vadă pe Marty bâjbâind orbeşte prin birou, lovindu-se de scaune şi de pereţi (nu vedea absolut nimic fără ochelari) în timp ce îşi croia drum spre coridor. Încă mai ţinea în mână rămăşiţele pungii de mâncare în vreme ce-şi croia drum spre jgheabul de la gunoi. Cineva spusese că a auzit un chicotit concomitent cu scârţâitul uşii, deci acela a fost

ultimul sunet pe care l-a scos. Marty nici măcar nu a țipat când a alunecat pe jgheab, aterizând treizeci şi opt de etaje mai jos, alături de ambalajul pachetului de mâncare.

Au trecut câteva ore până când şoferul maşinii de gunoi a găsit corpul şi până când cineva a citit biletul: „Vă rog să donați ochelarii mei Vechiul Ordin Arab al Nobililor Mormântului Mistic."

— Ce drăguț, spusese mama lui Martin, deşi fusese furioasă când aflase că prezența femeilor nu era permisă la întrunirile acestui ordin.

Martin presupusese întotdeauna că ştia explicația acestui chicotit. Tatăl său reuşise într-un final să aibă ultimul cuvânt.

— Hei, valea! spuse cineva.

Auzi fluierături şi câteva mieunături. Martin se întinse să vadă pe după picioarele bărbaților care stăteau lângă gratii. Văzu un tenis, o gambă...

— Linişte, muiştilor, le spuse An bărbaților care se întindeau spre ea. Înapoi, până nu vă trimit nişte şocuri electrice.

Martin se strădui să se ridice în picioare, inima sărindu-i din piept la auzul vocii sale. Mulțimea se dădu la o parte şi el înaintă, simțind privirile invidioase şi curioase ale colegilor de celulă.

An îi făcu semn din cap polițistului de lângă ea şi acesta deschise uşa celulei.

— Pe aici, spuse ea, pornind pe coridor.

Martin se împiedică în propriile-i picioare în timp ce încerca să țină pasul cu ea.

— A fost cumplit acolo, spuse el. Nu ştii ce e acolo. Sunt animale. Mă simt atât de...

— Ai stat acolo mai puțin de treizeci de minute, îi spuse ea, tastând un cod pe panoul de lângă uşă.

— Chiar aşa? întrebă el, surprins că nu trecuse nici măcar o oră. Mi s-a părut o veşnicie. Mulțumesc mult pentru... Martin îşi dădu seama ce se întâmplă. Hei, unde mă duci?

— Îți dau drumul să pleci, pe propria ta răspundere.

— Dar sângele? Dar amprentele?

— Încerci să mă faci să mă răzgândesc?

— Eu doar... nu vreau să dai de necaz, spuse el, recunoscând adevărul. Îi trecu prin minte imaginea lui An în camera de interogatoriu. Era îngrijorarea pe care o văzuse pe fața ei când vomitase pe masă? Nu era repulsie – Martin văzuse o mulțime de femei care simțiseră repulsie ca să ştie cum arată aceasta.

— De ce aş da de necaz? întrebă ea.

— Că-mi dai drumul, îi răspunse. Adică, vorbim despre o mulțime de probe circumstanțiale.

An îl privi. El observă că una dintre pleoapele ei era mult mai căzută ca cealaltă. Cearcănele de sub ochii ei erau mai închise la culoare în lumina fluorescentă de pe coridor. Voia să o îmbrățişeze. Voia să-i ridice pleoapele căzute cu un sărut. Sau mai degrabă să i le coboare, deoarece părea mai uşor să facă o pleoapă să cadă mai mult apăsând pe ea decât ar fi să le ridice; era vorba doar de fizică.

— Ai nevoie de un avocat mai bun decât cel pe care l-ai primit.

— Max pare a fi un tip de treabă.

Chiar îi dăduse lui Martin un sfat bun, şi anume să stea în preajma albilor de îndată ce va fi dus în celulă. Dacă ar fi fost albi acolo, aşa ar fi făcut, cu siguranţă.

— Îţi dau drumul deoarece testele criminalistice au arătat că sângele lui Sandy de pe bara de protecţie s-a uscat înainte de a se usca al tău.

— Puteţi să vă daţi seama de asta?

— Da, îi răspunse, cu o voce obosită. Putem.

Martin îşi scărpină bărbia, întrebându-se dacă va mai reuşi vreodată să aibă încredere în Kay Scarpetta.

— Maşina ta rămâne la noi. Fereşte-te de necazuri, îl avertiză An. Eşti în continuare suspectul numărul 1 în acest caz.

— Da, înţeleg de ce.

— Mai trebuie să-mi spui ce ai făcut între momentul în care ai lăsat-o acasă pe mama ta şi ora la care te-ai întors.

Martin strânse din buze.

— Domnule Reed...

— Jur că nu i-aş fi făcut niciodată nimic rău lui Sandy. Mă tachina câteodată, dar ştiu că ţinea la mine. Uneori, când oamenii se iau de tine, o fac deoarece, pentru ei, este singurul mod în care ştiu să-şi manifeste afecţiunea. Martin ridică din umeri. Dacă o iei astfel, Sandy şi cu mine eram chiar prieteni.

An îl privi. Oftă adânc de oboseală. Martin se gândi la toate lucrurile pe care le-ar face dacă ar fi a lui: i-ar mângâia părul, i-ar masa picioarele, i-ar schimba becurile (chiar dacă ar avea păianjeni!). Ar învăţa să gătească pentru ea. Arta de a face dragoste o va deprinde cu uşurinţă, la fel cum învăţase să facă

macrameuri şi machete de vapoare în clasa a noua. Şi nu păstrase mama lui machetele vapoarelor pe dulapurile din bucătărie? Evie nu le-ar fi lăsat acolo atâția ani dacă n-ar fi crezut că sunt reuşite!

— Domnule Reed?

Ea spusese ceva, dar el nu auzise.

— Da? *Dragostea mea...*

— Pleacă.

Văzu că ținea uşa deschisă pentru el. Un bărbat stătea într-o cuşetă cu un plic ce conținea lucrurile personale ale lui Martin. Se întoarse pentru a-i mulțumi lui Anther – de fapt pentru a o mai privi o dată – dar văzu doar uşa care i se trântea în față.

Bărbatul din cuşetă începu să vorbească în timp ce Martin se apropie.

— Numără-ți banii, verifică lucrurile şi semnează aici.

Martin urmă instrucțiunile pas cu pas, numără până la ultimul bănuț, verifică portofelul să fie sigur că lozul pe care încă nu-l revendicase mai era acolo.

— Mulțumesc, îi spuse bărbatului, dar aparent răcanii[1] erau la fel de nepoliticoşi ca şi vardiştii. Sau era vorba de faptul că vardiştii controlau răcanii? Şi de ce îi numeau răcani? Poate că din cauză că înotau împotriva curentului în loc să fie în rând cu lumea?

Martin se gândea la aceste lucruri în timp ce mergea pe coridorul puşcăriei. Erau multe rânduri de scaune de vinil, suficiente pentru cinci sute de oameni, estimă

[1] În original, *fish* (peşte) (n.tr)

el. Familiile aşteptau în grupuri. Bunicii stăteau separat. Atâta tristeţe...

Era o staţie de taxiuri în faţa intrării în puşcărie. Martin se urcă în primul, care mirosea vag a vomă. Sau poate că doar devenise conştient de mirosul său. Şoferul nu părea prea încântat. Deschise toate ferestrele când intră pe autostradă. Părul lui Martin se zbătea sălbatic în jurul feţei sale, înţepându-l peste obraji, dar nu-i păsa. Privi pe fereastră spre marginea oraşului în timp ce şoferul trecea de pe I-20 pe I-285. Doar după ce au trecut de aeroportul din Atlanta şi-a dat seama Martin că şoferul o luase pe cel mai lung drum posibil.

Ei bine, gândi Martin, *dacă şoferul îşi imaginează că va primi bacşiş, se înşală.*

Au oprit în faţa casei exact cincizeci şi două de minute mai târziu. Martin abia reuşi să plătească suma afişată pe aparat. Şoferul consideră că asta era inacceptabil. Dădu cu spatele peste răsadurile lui Evie ca să poată ieşi pe şosea. Probabil îşi închipuia că îl pedepseşte astfel pe Martin, dar adevărul era că Martin era atât de furios că mama lui nu venise să-l ajute încât nu-i păsa cât de multe flori călcase.

— Ce dracu' faci acasă? îl luă Evie la rost. Stătea în pragul uşii, cu halatul de baie descheiat. Trebuia să fii în închisoare.

— Puşcărie, o corectă el. Închisoarea este locul unde te trimit după ce eşti condamnat.

— Mulţumesc pentru lecţie, domnule Al Naibii de Atotştiutor.

Martin urcă treptele din faţa casei şi intră. Se opri în dreptul oglinzii de pe hol, observând cât de mult îmbătrânise de dimineaţă şi până acum. Asta se întâmplă dacă îţi trăieşti viaţa altfel decât ar trebui.

— A sunat Norton Shaw. Spune că te-a dat afară.

— Poftim?

— A spus să-ţi iei lucrurile de acolo după orele de program şi să laşi cheile în biroul lui. Sper că nu te gândeşti să stai aici pe banii mei. Sunt o femeie bătrână. Trebuie să am grijă de mine.

— De ce m-ar da afară?

— Habar n-am, Martin. Dă-mi voie să presupun că e din cauză că ţi-ai omorât unul dintre colegii de la muncă.

Martin simţi că-l doare falca de la cât scrâşnise din dinţi.

— Am nevoie să împrumut maşina ta.

— De ce, vrei să mai omori pe cineva?

Închise ochii şi numără încet până la zece. Unu, doi, trei...

— Întotdeauna am fost de părere că eşti autist, bombăni mama lui în timp ce se îndrepta spre bucătărie. Mă întreb dacă ar putea să te apere asta.

Martin deschise ochii. Slujba lui! Viaţa lui! Colegii de muncă erau singurii prieteni pe care-i avea. Ce va face fără acest debuşeu social? Unde va mai avea parte de acest sentiment de camaraderie, de legătura cu lumea? Se privi în oglinda de pe hol. Asprimea din ochii săi era nouă. Acesta era bărbatul pe care îl văzuse An, acest Martin diferit, care vedea lumea ca pe un loc disperat şi mişelesc?

Evie aruncă cheile spre Martin. El încercă să le prindă înainte de a-l lovi în față.

— Fă-i plinul înainte s-o aduci înapoi.

Martin se aplecă şi le ridică.

— Ar trebui să aibă rezervorul plin.

— Trebuie să iau ceva de la magazin. Sunt o femeie bătrână cu un afurisit de criminal ca fiu. Cine ştie cât vei sta la mititica?

Martin încercă să nu se gândească la mama lui în timp ce conducea. Din cauza cataractei, nu mai avea vedere periferică. Lovise cutia poştală săptămâna trecută cu maşina de tuns iarba.

Îşi privi în treacăt ceasul. La ora acesta, Southern Toilet Supply se închisese deja.

— Merg să-mi fac curat la birou, îi spusese el, în timp ce-l cuprindea tristețea. Cum ar putea fi el concediat? De ce i-ar face Norton Shaw una ca asta? Martin nu fusese condamnat pentru crimă. O plăcea pe Sandy. De ce naiba ar fi omorât-o? *Cum* naiba să o fi omorât? Lui nu-i plăcea nici măcar să omoare insecte.

Evie îl privi printre pleoapele strânse.

— Dacă ai fi nevinovat, i-ai amenința pe cei de la Southern că îi dai în judecată pentru că te-au dat afară fără motiv.

— Sunt nevinovat! strigă el. Mamă, ştii că am fost acasă noaptea trecută.

Îi aruncă un rânjet ca al Pisicii de Cheshire. Amândoi ştiau că nu era pe deplin adevărat.

****

Părea potrivit ca Martin să conducă maşina mamei lui până la Southern Toilet Supply. Se simţea ca şi cum ar fi fost un personaj din romanul lui Janet Evanovich, aşa că era normal ca, la fel ca Stephanie Plum, să fie blocat la volanul unui Cadillac albastru al unei rude mai în vârstă. Cu toate acestea, nu era o farsă. Aceasta era viaţa adevărată. Martin încetini când ajunse în dreptul locului unde poliţiştii marcaseră cu bandă scena morţii lui Sandy.

Sărmana Sandy. Sărmana Sandy cea distrusă. Sigur, ea îl tachinase, dar asta nu însemna că merita să moară. Chiar şi Evie spusese asta.

— Ce glumă bună! exclamase ea când Martin îi povestise despre eşecul cu vibratorul lipit (Evie întrebase despre bucata de cauciuc pe care GlooperGone o topise într-un mod misterios pe degetul său. Chiar şi după două săptămâni, linia purpurie era vizibilă).

Maşina din spatele său claxonă şi Martin acceleră, plecând de la locul crimei. Mergea cu viteza legală, gândindu-se că An îl atenţionase să se ferească de bucluc. Considerase că fusese frumos din partea ei să îl prevină, iar atunci An păruse a fi o persoană de treabă. Nu putea uita privirea îngrijorată pe care i-o aruncase în camera de interogatoriu chiar înainte de a sări de pe scaun pentru a se feri de stropii de vomă care inundaseră masa. Spera că mai avea copii ale acelor poze pe care le stricase. Avea nevoie de ele pentru a rezolva cazul.

Maşina din spatele său îl depăşi pe contrasens, claxonând în timp ce trecea înaintea Cadillacului.

— Ah, Doamne, mormăi Martin, trăgând de volan în timp ce încerca să se ferească din calea sa. Roţile se loviră de bordură şi întoarse brusc în parcarea unui mic magazin, cu mâinile încleştate pe volan şi piciorul înfipt pe frână. Maşina se cutremură. Martin căută din priviri un semn luminos care clipea în amurg.

Madam Glitter[2]. Dacă Martin ar fi fost personajul unui roman, acesta ar fi primul exemplu de semn prevestitor. Sau nu? Deoarece, de fapt, lucrurile deja se întâmplaseră.

Adevărul era că Martin o dusese, de fapt, pe mama lui să-şi ia lopata de la Clubul Bujorilor, care era chiar peste drum de magazinul lui Madam Glitter. Martin stătuse în Cadillacul mamei (aceasta refuzase să fie văzută în „păsărico-mobil") şi privise semnul luminos care se aprindea şi se stingea în lumina serii. „Stresat? Obosit? Ai nevoie de o mână de ajutor?" întreba acesta. „Masaj profesional la preţuri rezonabile! Trecătorii sunt bineveniţi!"

Martin nu primise niciodată un masaj, şi adevărul era că de când petrecuse trei ore râcâind urmele lipiciului cu care fusese prins vibratorul pe biroul său, avea dureri mari de spate. Avea un cârcel la gât şi un nod sub omoplat care se simţea de parcă un cuţit încins îl împungea printre coaste de fiecare dată când îşi mişca braţul drept. La ce era bun masajul, dacă nu pentru asta?

Pe tot drumul de întoarcere spre casă se gândi la masaj, cufundat în nemulţumirile lui Evie faţă de

---

[2] Sclipici (n.tr)

„cățeaua aia care conduce clubul de grădinărit de parcă ar fi şeful naziştilor de la Dachau”.

Cam aşa îşi imaginase că va fi: o tânără cu un inel în nas şi în picioarele goale îl va întâmpina la intrare. Poate că îl va servi cu ceai fierbinte şi cu prăjiturele. Clopoțeii ar suna, şi poate că bolborositul unei mici arteziene va umple aerul. Era ceva mai bun decât o atingere tămăduitoare? Martin citise despre un studiu într-una dintre revistele lui, în care se povestea despre iepurii folosiți pentru a testa medicamentele pentru colesterol. Cu un grup de iepuri s-au obținut rezultate extraordinare, şi mai târziu s-a aflat că îngrijitorul acestora îi mângâia pe spate când îi hrănea. I se putea întâmpla acelaşi lucru şi lui Martin? Ar putea atingerile unei alte ființe să-l facă fericit?

— Mă întorc mai târziu, îi spusese Martin mamei lui, plecând de lângă bordura din fața casei de îndată ce Evie coborî din maşină.

— Ce naiba... spuse ea, chiar înainte ca demarajul maşinii să trântească uşa.

În timp ce conducea, Martin se simți relaxat doar gândindu-se la masaj. Acceleră, gonind cu Cadillacul peste limita legală de viteză. Îşi imagina această nouă atitudine îndrăzneață a lui. Ce va spune mâine Unique când va strecura în discuție detalii despre faptul că a primit un masaj? Va fi considerat un soi de metrosexual din această cauză? Va începe să folosească cremă de ras parfumată, la bărbieritul său săptămânal? Îşi va face pedichiura, ca Unique? Ha! Nu-i aşa că i s-ar părea nostim?

Ce invidioasă ar fi!

Opri maşina şi parcă chiar în faţa intrării. De îndată ce coborî din maşină, exaltarea începu să-l părăsească. Draperii grele acopereau ferestrele. Uşa din faţă avea un autocolant cu un om în scaunul cu rotile, pe care scria: „Suntem specializaţi în nevoile speciale de jos.” Mai rău, alături era un fast-food, aşa că atunci când Martin intră la Madam Glitter, un miros de pui prăjit îl învălui.

— Vrei un masaj? întrebă femeia din spatele tejghelei.

Era imensă, probabil unul dintre cei mai corpolenţi oameni pe care îi văzuse vreodată (şi asta spune multe – căci în familia lui Evie existaseră nişte femei vânjoase).

— Eu, ăăă, eram...

Martin îşi simţi picioarele cum o iau înapoi.

— Cincizeci de dolari. Nu se acceptă carduri de credit. Femeia îi făcu semn cu capul către o uşă închisă. Intră acolo, dezbracă-te şi vin într-o secundă.

Martin rămase nemişcat.

— Mişcă, se răsti ea, astfel că Martin se conformă.

Mirosul de pui era şi mai puternic în micuţa cameră de masaj. În mijloc era o masă cu un singur prosop de mâini aşezat în locul în care Martin bănuia că va sta jumătatea de jos a corpului său. Îşi desfăcu cravata şi o atârnă într-un cui de pe perete. Mâinile îi tremurau în timp ce se descheia la cămaşă şi se simţi prost din această cauză, deoarece, în definitiv era un masaj terapeutic, nu o *întâlnire,* pentru numele lui Dumnezeu.

Totuşi, cât timp trecuse de când nu se mai dezbrăcase în faţa unei femei? Încercă să-şi

amintească. Fusese o fată la liceu, o domnişoară dulce, care purta corset pentru a-şi corecta scolioza. Wendy. Martin zâmbi când îşi aminti de ea, de felul în care curbura coloanei sale vertebrale se simţea în palma lui. De nu s-ar fi transferat la o şcoală pentru copii inteligenţi din Atlanta... Apoi a fost Marcia, femeia care lucra la magazinaşul de pe strada lui Martin. Fusese o neînţelegere, totuşi. Din nefericire, Martin nu a realizat că el ajunsese complet dezbrăcat în timp ce Marcia avea toate hainele pe ea şi tocmai ieşea pe uşă.

Uşa se deschise şi apucă în grabă prosopul, acoperindu-şi goliciunea.

— Tre' să termin repede, spuse femeia, ridicându-i pantalonii de pe podea. Scoase portofelul lui Martin din buzunarul pantalonilor în timp ce vorbea. Fiu-meu are gripă. Credeam că vrea doar să scape de şcoală, dar m-a sunat sora lui şi mi-a spus că are febră.

Martin o urmări cum numără cincizeci de dolari şi cum îi pune înapoi portofelul în buzunarul pantalonilor.

— Îmi pare rău să aud asta.

Bägă mâna într-un recipient cu cremă.

— Întinde-te pe spate.

Martin se urcă pe masă, încercând să ţină cu mâna prosopul în faţa zonelor intime.

— Ai copii? întrebă ea, frecându-şi loţiunea pe mâini.

Martin deschise gura să vorbească tocmai când mâna ei pătrunse sub prosop şi degetele sale se înfăşurară în jurul membrului său.

— O, Doamne! scânci el.

— Îmi pare rău, am mâinile reci. Privea în tavan, cu o față plictisită în timp ce umărul i se mişca înainte şi înapoi, odată cu mâna. Uite, câteodată mă întreb dacă guvernul ne spune adevărul.

— Îhî.

Martin gâfâia atât de tare încât abia vorbea.

— Vreau să zic, uite gripa asta care bântuie. Îl scutură, iar şi iar. Toți pe care-i ştiu să o fi luat, zac o săptămână, apoi se simt mai bine, dar peste două luni se simt tot rău.

Martin se apucă de marginile mesei, încercând să nu cadă.

— Poți avea încredere în CDC[3]? N-ar trebui să urmărească rahaturile astea?

— Îhî...

— Şi FDA[4] – acum ne spun că medicamentele sunt sigure, în secunda următoare le dau jos de pe rafturi.

— Oh-oh-oh...

— Adică nu mai putem crede nimic din ce ne spun ei.

Martin închise ochii, încercând să nu mai vadă cum se mişca grăsimea de pe brațul lui Madam Glitter în timp ce-şi mişca mâna. Strânse pleoapele şi mai tare, încercând să se gândească la Angelina Jolie, Rebecca Romijn... dar doar atunci când în minte îi apăru Diane Sawyer într-un pulover lila de caşmir simți că îşi dă drumul.

---

[3] Center for Disease Control (n.tr.)

[4] Food and Drug Administration (n.tr.)

În loc de vocea aspră a lui Madam Glitter, auzi inflexiunile dulci ale lui Diane când întrebă:

— Vrei să te strâng de ouă?

— Gah! Gah! Gah!

Îşi dădu drumul asemenea unui aspersor de grădină care are furtunul înnodat.

Madam Glitter îşi şterse mâinile pe prosop.

— Îmi pare rău să te grăbesc, dar trebuie să plec la băiatul meu.

Martin se holba la tavan, încă gâfâind. Era o pată maronie chiar deasupra mesei. Cum de nu o observase până atunci?

Îl mângâie pe coapsă.

— Hai, cavalere. Hopa sus.

Martin se forţă să se ridice. Vinilul scârţâi când se mişcă. Transpirase. Încă respira greu.

— Ar trebui să se uite cineva la aluniţa aia a ta, îi spuse ea lui Martin când ieşea pe uşă.

Şi asta trebuia să îi spună Martin lui Anther, că el primea un masaj cu finalizare în timp ce Sandy era omorâtă? Ce fel de alibi ar fi fost ăsta? Ce fel de om plăteşte pentru sex? Ar fi preferat să fie condamnat ca ucigaş decât să afle mama lui ce făcuse. Avea vreo bănuială cu privire la locul unde fusese Martin în realitate? Evie era în pat când el se întorcea de la salonul de masaj. Din fericire, văzuse *Dansez pentru tine* pe TiVo. Îl văzuse pe domnul T dansând rumba cu Joan Crawford şi se gândise: Aşa am ajuns? Chiar am plătit o mamă a doi copii pentru sex? Sau... chiar a fost sex? Masturbarea era similară cu un raport sexual? Martin presupusese că trebuie să pătrunzi în interiorul

cuiva – sau era vorba de un alt fel de „inter”? Intern? Se încruntă. Nu părea ceva prea excitant.

Martin băgă în marşarier Cadillacul şi plecă de la locul adevăratei lui crime. Poarta de la Southern Toilet Supply era deschisă, lucru care era o încălcare a regulilor companiei. Desigur, Martin nu mai făcea parte din companie, aşa că n-ar fi trebuit să-i pese. Problema era că îi păsa. Oricine putea să intre aici. Poate că oamenii cei noi, care nu trebuiau să ia 2.300 din maşinărie nu se gândeau la haosul pe care îl puteau produce vandalii într-un astfel de loc, dar Martin ştia prea bine.

Opri Cadillacul la locul său obişnuit, surprins să vadă că în parcare era doar maşina lui Unique. Cu siguranță că ea nu era genul care să facă ore suplimentare, dar poate că de această dată conştiința sa câştigase. Martin avea intenția să facă orele pe care le lipsise în acea zi de serviciu. Poate că fusese concediat, dar acesta nu era un motiv să se sustragă de la responsabilitățile lui.

Martin scoase cheile în timp ce se apropia de intrare, dar descoperi că uşa era deja descuiată. Nu se obosi să aprindă luminile pe drumul spre biroul său. Chiar nu avea niciun rost. Ştia totul pe dinafară – felul în care era aşezată maşinăria, felul în care erau aşezate rafturile. Jumătate de viață, aceasta fusese casa lui Martin, locul în care se simțea valoros, apreciat. Şi acum totul era pierdut – ca o şosetă în uscător.

— Ce faci aici, Fraiere?

Mâinile lui Unique se mişcau rapid, în timp ce înghesuia rechizitele de pe birou în poşeta sa.

— Am fost concediat.

— Îhî, mormăi ea, înghesuindu-şi capsatorul într-un buzunar lateral. Norton spunea că abia aşteaptă un motiv să poată scăpa de tine.

— Să scape de mine? repetă Martin. Nu putea fi adevărat. Norton Shaw îi dăduse calificativul de „corespunzător” la evaluarea anuală. Nu spui că cineva este corespunzător dacă încerci să scapi de el.

— Ce cauți afară din puşcărie? întrebă ea. Credeam că te-au pus deja pe scaunul electric.

— De fapt este injecția letală, o corectă Martin. Furi lucrurile de la birou?

— Plec cât încă se mai poate, îi răspunse, încercând să înghesuie un top de hârtie în geanta sa. Unique poate înțelege ce se întâmplă.

Martin bătu în retragere. Vorbea despre ea la persoana a treia doar când se simțea amenințată. Încă îşi amintea cum fusese prima dată când o auzise vorbind astfel. Martin sugerase că ar fi fost corect să facă curat în toaleta femeilor, după cum era de aşteptat să facă şi în cele ale bărbaților. „Unique nu spală toaletele!” țipase ea. „Unique...” încercase el.

— Nu am nevoie de probleme cu poliția, îi spuse ea. Unique nu rămâne pe aici, cu toți polițiştii care pun întrebări.

— Ce fel de întrebări?

— Să zicem că am cumpărat odată haine de la mall pentru care nu prea am plătit.

Martin era scandalizat.

— Ai *furat*?

Ea arătă spre pantalonii săi de mătase purpurie.

— Crezi că mă pot îmbrăca astfel cu cât mă plăteşti?

De fapt, el aşa credea.

— Am o imagine de susținut, spuse ea, împingându-l pe Martin din drumul său în timp ce se învârtea în jurul biroului. Nu te pui cu garderoba unei doamne.

Poate că de vină erau problemele lui recente cu legea, dar furia lui Martin se transformă curând în fascinație. Lucrase vreme de trei ani alături de o femeie fără să ştie că fură.

— Ai fost prinsă?

— Ar putea exista un mandat de arestare pe undeva. Ştii şi tu cum e.

Îi făcuse cumva cu ochiul? Martin aşa credea.

— Da, răspunse el. Am petrecut şi eu ceva vreme la puşcărie, înțeleg cum e.

Ea îl privi, cu buzele strânse. Era respect în privirea ei?

— M-am luptat cu răcanii, îi spuse el, testându-şi argoul de puşcărie.

Ea era sceptică.

— Cum te-ai luptat?

— Ei bine, ştii tu, puşcăria ne dezbină. A trebuit să stau cu albii, vezi tu. Cum ajungi acolo, trebuie să alegi o bandă.

— Bandă?

Se sprijini pe marginea biroului ei gol.

— Amici, poate de asta ai auzit.

Aruncă o cutie cu facturi pe podea şi începu să o umple cu post-it-uri de pe biroul lui Martin.

— Chiar ai omorât-o pe Sandy?

— Ei bine... eu..., bâjbâi el. Mă tachina destul de aspru.

Unique se opri din umplutul cutiei.

— Fusei supărat după treaba cu vibratoru', nu-i aşa? Am văzut-o în ochii tăi când plasticul ăla s-a topit pe degetul tău. Chicoti. Ştiam eu că e mai mult de capul tău, Martin.

Martin. Îi spusese Martin. Nu Fraier. Nu Grasule. Martin.

— Te-a enervat tare, nu-i aşa?

Singurul lucru care îi veni să zică a fost:

— Cine ridică vibratorul, de vibrator va pieri.

Unique a făcut ochii mari.

— Ai violat-o?

Ridică din nou din umeri, gândindu-se că îi dăduse mai multă atenţie ca oricând. De această dată chiar îi vorbea ca unei fiinţe umane!

— Spune-mi ce s-a întâmplat, şopti ea, lăsându-l să înţeleagă că este secretul lor. Promit să nu spun nimănui. Doar de dragul meu, spune-mi.

— Ei bine, eu...

— A fost vorba despre sex, nu-i aşa?

Martin dădu din mână a lehamite, uşor îngreţoşat de gândul unui viol, mai ales că petrecuse aproape jumătate de oră într-o cuşcă, alături de nişte sălbatici.

— Am o fată care are grijă de nevoile astea.

I se tăie respiraţia.

— Ai plătit pentru sex? Ai fost la curve? Martin, exact asta a făcut şi Ted Bundy!

Deoarece citise *Străinul de lângă mine* de cinci ori, Martin era sigur că afirmația ei nu era adevărată, dar nu găsi o replică potrivită, astfel că spuse:

— Da, sunt exact ca Ted Bundy.

— Unde? întrebă ea. Mergi în Atlanta? Le faci lucruri urâte?

Martin ridică din nou din umeri, sperând ca ea să nu vadă cum se înroşeşte din ce în ce mai mult la față.

— E o doamnă – pe nume Glitter. O folosesc pentru a-mi satisface nevoile.

— Să scapi de furie, nu-i aşa? Făcu câțiva paşi spre el. Eşti un tip agresiv, nu-i aşa, albinosule?

— Sunt temperamental.

— Am auzit cum ai călcat în picioare acea servietă, spuse ea. Asta ai folosit ca s-o omori?

Ridică din umeri, poate pentru a şaizecea oară. I se părea lui, sau Unique stătea mai aproape? Trebuia doar să se întindă ca să o atingă. Ceea ce şi făcu.

— Ah, iubitule, murmură ea, de parcă la atingerea lui ar fi simțit furnicături pe piele. Mai fă-o odată.

O atinse pe brațul gol, degetele lui contrastând cu pielea sa cafenie. Din senin, ea îşi încleştă mâinile în jurul capului său. Îl smulse de la birou şi-i îndesă fața între sânii ei voluminoşi. Martin nu mai putea respira. Picioarele îi alunecau pe podea în timp ce încerca să se îndepărteze de ea.

— Vino-ncoa', gemu, iar unghiile sale roşii lăsară urme pe pielea lui Martin, în timp ce-i scotea în grabă pantalonii. Martin mai mult căzu în ea, decât se afundă. Îl prinse de fese atât de tare încât el se simți ca şi cum fundul său ar fi avut forma unui mâner. Cu

siguranță că ea aşa îl şi folosea, împingând, trăgând, împingând şi trăgând din nou, astfel încât Martin era forțat să facă mişcări de du-te vino.

Nu o putea opri, şi după câteva sute de mişcări de du-te vino, nici nu a mai dorit să o oprească. Genunchii începeau să-i tremure.

— Ah-ah-ah!

— Spune-l, iubitule! strigă şi ea. Spune-mi numele!

— *Iuu-nii-cc*! *Iuu-nii-cc*!

— Spune-l, Grasule! Spune mai tare!

— *Iu*! *Nii*! *Cc*! *Iu*! *Nii*! *Cc*!

— Asta e! strigă ea. Hai, iubitule! Arde-o pe Unique! Arde-o!

Îl trase şi-l smulse, izbindu-l de ea. Martin se ținu de umerii ei în timp ce ea îi smucea corpul înainte şi înapoi.

— Ah! Iisuse! Iisuse! Iisuse! strigă el.

— Nu, încă nu! îl avertiză ea, în timp ce mâinile opreau mişcarea.

Era prea târziu. Îşi dădu drumul în valuri, lăsând dâre care ar rivaliza chiar şi cu gheizerul Old Faithful. Corpul său se scutură odată cu eliberarea virilă, muşchii i se crispară odată cu fiecare val care îi străbătea corpul.

— Nu-uu, mormăi Unique. Nu termina fără mine!

Mâna ei îl apucă din nou de cap, apăsându-i fața între picioarele ei şi în despicătura sa cavernoasă. Unique era mai puternică decât părea. Unghiile i se înfipseseră în ceafa lui Martin, presându-i nasul în umezeala aceea. Se luptă să se ridice, dar ea îl obligă să vină mai aproape. Începu să se frece de fața lui, nasul

alunecându-i în sus şi-n jos. Martin se lupta cu nevoia de a strănuta, de a se îneca şi de a ţipa după aer. Începu să respire din ce în ce mai repede, creierul i se învârtea în cap, în timp ce ea continua să-i preseze faţa în despicătura sa ca o portocală într-un storcător, apoi ca o bucată de brânză pe o răzătoare. Era ca o bucată de carne în tocător când începu să vadă stele, dar nu din cele bune. Pleoapele începură să-i tremure. Chiar înainte ca el să leşine ea termină, sau cel puţin aşa crezu el. Oricum ar fi, Unique îl împinse de lângă ea ca pe un câine care încerca să mănânce de pe farfuria ei. Martin căzu pe spate, mâinile alunecându-i pe pardoseală. Faţa sa era atât de udă încât probabil că strălucea. Îl privi din nou cu dezgust.

— Nu-i nimic de capul tău, spuse ea, ridicându-şi chiloţii.

Grăsimea de pe burtă i se răsfrânse ca o brioşă peste marginea suportului său.

— Eu...

— Taci, Fraiere. Caută în poşetă, verificând ceva. Bine, atunci, mormăi.

Martin reuşise să se ridice, dar era atât de ameţit încât nu se putu apleca să-şi tragă pantalonii. Se sprijini cu o mână pe birou. Acum ar trebui să facă un gest politicos, ca de exemplu să o invite la masă sau să bea ceva împreună.

— Unique, poate că...

— Ridică-ţi pantalonii, Fraiere. Mădularul acela al tău nu e o perspectivă prea plăcută de privit.

— Ah, îmi pare rău.

Martin se strădui să facă ceea ce i se spusese.

— Du cutia la maşina mea, îi ordonă ea. Şi nu mă mai privi astfel. Doar pentru că ai gustat mierea nu înseamnă că poți să mai dai târcoale stupului.

CAPITOLUL 4

Problema lui Martin cu Unique, sau An până la adânci bătrâneţi

An îşi suflă nasul într-un şervețel, în timp ce lacrimile îi curgeau pe față. Ar fi trebuit să ştie că nu e bine să urmărească *Casa veseliei* în timp ce era la ciclu. Sau poate că An era o persoană sensibilă în general. Orice ar fi făcut, nu reuşea să şi-l scoată pe Martin Reed din minte. Felul în care o comparase cu Tempe Brennan... felul în care vomitase când văzuse pozele de la locul crimei (An avusese întotdeauna o slăbiciune pentru bărbații cu stomacul slab. Tatăl ei suferise de ulcer toată viața.) Apoi felul în care o privise când îl scosese din acea celulă – pe jumătate ca un copil confuz, pe jumătate ca un monstru sadic. Îl va cunoaşte vreodată pe adevăratul Martin?

An încercă să-şi îndrepte din nou atenția către film, conştientă de faptul că dacă se va gândi la Martin nu va fi bine. Adevărul era după ce murise Charlie, unul dintre motivele pentru care An nu reuşise să mai găsească un alt bărbat era faptul că îi era frică să nu fie bătută. Nu îi plăcea s-o recunoască (era genul de revelație pe care i-ar fi împărtăşit-o doar lui Jill) dar hotărâse cu multă vreme în urmă că bărbatul perfect

pentru ea era cel care nu ar fi putut s-o atingă niciodată sau nu s-ar fi putut apropia niciodată atât de mult încât s-o poată răni.

Pe scurt, partenerul ei ideal era Jill, dar cu un penis.

— Uf, gemu ea.

Era prea bătrână să se mai schimbe, şi era destul de sigură că nu va reuşi să şteargă definitiv eticheta de „lesbiană” fără să lase urme.

An încercă să se concentreze la film, ținând în poală cutia cu şervețele. Lily Bart, personajul interpretat de Gillian Anderson, era întinsă pe pat şi tocmai lua doza fatală de laudanum, când sună telefonul lui An.

— Alo? scânci ea.

— Ah, la naiba, spuse Bruce. Ştiam că nu trebuia să te las să pleci singură acasă. Nu acum, când este comemorarea lui Jill şi restul.

An privi imaginea cu Gillian Anderson întinsă pe pat. Chiar şi în preajma morții, era la fel de frumoasă. An nu se putea abține să nu se gândească la faptul că la fel ar fi arătat şi Jill când ar fi murit dacă ar fi existat cu adevărat. Nu era laudanum un derivat al opiumului? Cu siguranță că i-ar fi dat lui Jill ceva pentru durere.

— An?

— Sunt în regulă, a spus ea, scâncind din nou. Ce s-a întâmplat?

— Tocmai a sunat paznicul de la Southern Toilet Supply. A găsit un cadavru în baie.

— Poftim?

An icni, şi îşi simți inima oprindu-se în loc din cauza şocului. Bruce îi explică ce se întâmplase, dar creierul lui An nu putea procesa informațiile pe care le primea

astfel încât să aibă sens. Chiar şi după ce se îmbrăcase, urcase în maşină, condusese până la Southern, le arătă ecusonul celor de la poliție şi intră în baie, tot nu reuşi să înțeleagă ce anume îi spusese Bruce.

Apoi văzu corpul întins al lui Unique Jones şi, într-un final, înțelese.

Femeia zăcea cu fața în jos, rochia ridicată şi picioarele depărtate. Dintre picioarele ei ieşea coada unui mop. Sângele se strânsese în jurul capului ei. Total nepotrivit, în baie mirosea a flori.

— Ce s-a întâmplat? a întrebat An.

Legistul îi spuse ce bănuia.

— Aş spune că a fost lovită cu ăsta, a spus el, ridicând un săculeț de plastic pentru dovezile de la locul faptei.

An văzu un dispozitiv de împrospătare a aerului cu păr şi sânge încleiat pe capătul său zdrobit.

— Era de aici, spuse Bruce, arătând spre dispozitivul de fixare aflat pe perete. Aromă de lavandă.

Aşa se explica mirosul.

— Lovitura i-a fost fatală, a explicat medicul legist.

— A fost violată?

Se lăsă în genunchi şi îşi înclină capul pentru a privi între picioarele ei.

— Doar dacă are un penis de dimensiunea unei cozi de mop ar fi putut să o facă, remarcă el. Este tipic infractorilor sexuali. Nu sunt în stare să penetreze, aşa că îşi pedepsesc victima, *apoi* se eliberează de tensiunile sexuale. E suficientă spermă aici ca să poți picta Domul Capitoliului.

An scutură din cap, încercând să scape de această imagine.

— Cine a găsit corpul?

— Paznicul, îi spuse Bruce. A adormit în cabina lui. Bruce îşi lipi degetul mare şi arătătorul, le duse la gură şi scoase un sunet ca de supt. Tipului îi place iarba. Ridică din umeri; jumătate dintre poliţişti erau la fel. Oricum ar fi, s-a trezit, a văzut că maşina lui Jones este încă aici, a intrat şi a găsit-o aşa.

— Mai erau şi alte maşini în parcare?

— A scos caseta înregistrată de camerele de supraveghere pentru noi, spuse Bruce. Singura maşină care a venit şi a plecat a fost un Cadillac albastru. Făcu o pauză, pentru efect. Am verificat plăcuţele. Maşina este înregistrată pe numele de Evelyn Reed.

— La naiba! murmură An. Martin a promis că va sta departe de necazuri.

****

— Părea agitat în ziua în care a venit la muncă, a declarat Daryl Matheson în faţa judecătorului. L-am întrebat despre sângele de pe bara de protecţie, şi a bătut în retragere.

— A sărit pe servietă, a afirmat Daria Gantry, după ce a jurat pe *Biblie* să spună adevărul, tot adevărul şi numai adevărul. L-am întrebat ce face şi mi-a spus să-mi văd de treabă.

— Ei bine, a început Norton Shaw, părând că nu face această declaraţie de bunăvoie. Martin se plângea mereu de Unique. Nu am dat atenţie acestui aspect. Se plângea de multă lume.

— Mă speria, a recunoscut Gloria „Madam Glitter” Koslowski. I-am spus să plece. Nu doream să fiu singură cu el.

— Lui Unique îi era mereu teamă de el. O privea tot timpul, holbându-se la sânii ei şi la restul lucrurilor. Renique, sora lui Unique, stătea nemişcată (avea şi ea problemele ei – se pare că biserica unde lucra descoperise nişte nereguli în contabilitate).

— Nu am ştiut ce să mă fac cu el! Era de nestăpânit! oftă Evelyn Reed.

Mai trebuie să spunem că ultimul cui în coşciugul lui Martin a fost bătut de propriile-i cuvinte. An găsise un reportofon în poşeta lui Unique, la un loc cu diferite alte lucruri pe care le sustrăsese de la birou. Înregistrările convorbirilor telefonice au arătat că dăduse câteva telefoane posturilor locale de televiziune, propunându-le să le vândă această poveste. Şi ce poveste ar fi fost!

Pe casetă, vocea lui Unique părea precipitată, aproape entuziasmată.

— Ai plătit pentru sex? Ai fost la curve? Martin, exact asta a făcut şi Ted Bundy!

— Da, a venit răspunsul lui Martin, pe un ton calm, încrezător. Sunt exact ca Ted Bundy.

Chiar şi Max Jergens a părut convins când An a pus caseta în sala de judecată.

— În niciun caz, a spus când judecătorul l-a întrebat dacă vrea să pună întrebări martorului. Omule, ai auzit ce a spus?

În tot acest timp, Martin a stat nepăsător lângă avocatul său. Sau, cel puțin, părea să fie nepăsător –

cum ți-ai fi putut da seama ce se petrecea în mintea bolnavă, încâlcită, a lui Martin Reed?

An a încercat să găsească o probă cât de mică în favoarea lui Martin. Fiecare întrebare pe care o punea însă părea că îl îngroapă şi mai mult; colegii de muncă păreau să creadă că el era ceva între Baby Huey[5] şi Charles Manson[6]. Dacă mai adăugăm la asta şi probele criminaliştilor – sperma lui Martin în interiorul lui Unique, saliva şi sperma lui pe podeaua biroului şi în pantoful său – nu prea mai avea ce face An în afară de a sta şi de a aştepta ca judecătorul să bată cu ciocănelul său în masă. Şi aşa a şi fost.

— Martin Harrison Reed Junior, te condamn la moarte prin injecție letală.

Moarte! Părea cam dur, dar poate că An făcuse o slăbiciune pentru Martin de-a lungul lunilor în care-l anchetase. Petrecuseră atât de multe ore împreună, şi cu toate acestea simțea că îl cunoaşte atât de puțin. El chiar încercase să învețe olandeză (ea nu avusese puterea să-i spună că familia ei era de fapt din Friesland – era suficient de grea olandeza; dialectul frizian probabil că l-ar fi adus în pragul sinuciderii). Chiar aşa, dacă nu-l priveai sau îi vorbeai mai mult timp, părea un tip simpatic.

Desigur, colegii de muncă ai lui An observaseră că se poartă altfel. Bruce îşi dădu seama primul, observând că îşi călcase cămaşa şi se pieptănase. Când

---

[5] Personaj din desene animate (n.tr.)

[6] Criminal american (n.tr.)

lucrezi cu un grup de detectivi, ai crede că unul dintre ei ar fi realizat că An avea grijă de ea doar când vorbea cu Martin Reed. Apoi, gândul că s-ar putea îndrăgosti de cineva care urma să fie condamnat în curând pentru crimă (cazul era simplu) era chiar absurd.

Se îndrăgostise de el? Ei bine – poate. An testase terenul mai întâi, să vadă cum s-ar simți. Îşi trimisese singură flori la birou (mamă, ce agitație a stârnit) şi plecă mai devreme într-o vineri pentru a se pregăti de o „întâlnire" la cină. A avut parte de tachinări, zâmbete şi a fost bătută uşor pe spate. O parte din ea suferea pentru că păreau să o fi uitat atât de uşor pe Jill, dar apoi Doug, şeful ei, o chemă în biroul său într-o zi şi îi spuse:

— Ştii, mă bucur că mergi mai departe. Jill ar fi vrut să fii fericită.

An simți că îi dau lacrimile.

— Deci, care este numele norocoasei? întrebase Doug pe un ton vioi.

— Mary, îi răspunsese, mângâindu-se pe gât, aşa cum îşi imagina că făcea Jill. O cheamă Mary.

CAPITOLUL 5

Injecția letală a lui Martin, sau fii tare, inima mea

Martin se aşează la o masă din plastic în sala de vizite şi privi cum mama lui era percheziționată. Continua să pălăvrăgească, în timp ce mâinile gardienilor o pipăiau

şi treceau bagheta de jur împrejurul corpului ei. Se pare că spusese ceva amuzant, căci toţi gardienii au izbucnit în râs. Evelyn Reed era unul dintre cei mai simpatizaţi vizitatori ai închisorii. Ba nu, era una dintre cele mai simpatizate mame din **ţară**. Apăruse la fiecare talk-show şi în aproape fiecare ziar tipărit. Era o celebritate, o stea a scenei şi a ecranului. Chiar şi Asociaţia Voluntarelor în Spitale o implorase să se întoarcă.

Se iscă agitaţie în grupul vizitatorilor în timp ce Evie îşi făcea loc să ajungă la Martin. Câteva femei ridicară pumnii în aer pentru a-şi arăta solidaritatea. Unele priveau mirate, în timp ce altele au profitat de această diversiune pentru a pasa drogurile pe care le ascunseseră în diferite orificii.

— Martin, strigă Evie, făcându-i cu mâna de parcă el nu o vedea. Cu siguranţă că avea pasul mai uşor zilele acestea. Începuse să lucreze cu un antrenor personal după ce se văzuse la *Oprah* („De ce nu mi-ai spus că m-am îngrăşat?”), şi, cu ajutorul noului program de antrenament şi cu al bucătarului său personal, reuşise să piardă treisprezece kilograme. Dacă mai adăugăm operaţia plastică şi Botox-ul, putem înţelege cum de o femeie de şaizeci şi trei de ani arăta de vârsta lui Martin.

— Bună, mamă.

— Ah, de ce eşti mereu atât de lugubru când vin să te vizitez? îl sfidă, scoţând un stilou şi un blocnotes din geanta ei Prada. Eşti o mare haimana.

— Sunt condamnat la moarte.

— Te rog, bombăni aceasta, iar el ar fi putut jura că ea începuse să folosească accentul englezesc. Ar trebui să vezi cum mă bat pantofii la monturi. Ridică piciorul, astfel încât el să poată vedea tocul de zece centimetri al pantofilor săi marca Jimmy Choo. I-am purtat ieri la *Regis & Kelly* şi în clipa în care am ieşit de pe scenă, eram gata să omor pe cineva. Ochii săi străluciră. La figurat vorbind, bineînțeles.

— Bineînțeles, spuse Martin.

Amândoi ştiau ce se întâmplase. Martin nu era prost – sau cel puțin nu era atât de prost pe cât îl credea mama lui. Îşi petrecuse întreaga viață citind romane polițiste şi despre crime misterioase. Printr-un simplu proces de eliminare, îşi dăduse seama. Erau doar doi oameni care ar fi putut să comită aceste crime atroce, şi Martin ştia că nu *el* o făcuse.

— Acum, a spus Evie, în timp ce scria „Capitolul doisprezece" în capul paginii cu stiloul ei auriu. Editorul meu crede că ar trebui să vorbim puțin despre copilăria ta de după moartea tatălui tău. Încă te învinovățeşti pentru asta, corect? Părea plină de speranță. Martin dădu din cap. Cum a fost atunci când am venit acasă şi te-am găsit îmbrăcat în lenjeria mea intimă?

— Asta nu s-a întâmplat niciodată! strigă el, îngrozit de faptul că ceilalți deținuți ar fi putut să-l audă. Nu poți scrie asta!

Un gardian apăru din senin.

— Dă-te înapoi, Martin.

Martin dădu din cap, împreunându-şi mâinile pe sub masă. Aici, toţi erau de partea mamei lui. Îi fraierise pe toţi.

— Mamă, începu Martin, de ce nu le spui cum îmi cumpărai întotdeauna haine care îmi erau mereu prea mari, astfel încât să râdă de mine la şcoală?

Dădu din mână a lehamite, arătându-şi manichiura perfectă.

— Toate mamele fac asta. Copiii cresc atât de repede încât nu poţi ţine pasul cu ei.

Gardianul patrula prin spatele lui Martin, aparent simţind nevoia de a o proteja pe Evelyn. Martin tăcea. Nu mai avea nimic de spus. Nu era de niciun folos să se certe, deoarece i-ar fi spus că nu era vina ei că Martin nu creştea. Pantofii mult prea mari, pantalonii lăbărţaţi, lenjeria prea largă, cauza nenumăratelor glume proaste – toate acestea s-ar fi întors cumva împotriva lui Martin şi s-ar fi trezit că îi spune din senin că e vina lui.

— Cum e cu bărbaţii? întrebă ea, pe un ton plăcut. Ai cunoscut pe cineva aici?

Martin o privea, ascultând paşii gardianului care patrula prin spatele lui.

— Ei bine, mă străduiesc, Martin. Chiar mă străduiesc. Vin să te vizitez, vorbesc cu tine. Încerc să aduc puţină fericire în viaţa ta... Aşteptă să treacă gardianul, apoi se aplecă şi şuieră: Ascultă, nemernic mic ce eşti. Dacă nu îţi place chiar deloc aici, spune-le adevărul. Asta vrei să faci? Cât de interesată ar mai putea fi de tine micuţa doamnă detectiv dacă ar şti că eşti doar un idiot care nu poate face rău nici măcar

unei muşte... şi desigur că te iubesc, Martin. Nu aş putea să te urăsc. Urăsc crimele pe care le-ai făcut, dar vei fi întotdeauna fiul meu.

Martin suspină. Gardianul se întorsese. Aşteptă ca acesta să plece.

— Spune-mi cum ai făcut-o, murmură el. Erai în pat când m-am întors de la salonul de masaj.

— Masaj? Ochii îi zvâcniră, în timp ce creierul îi trimitea mesaje să ridice sprâncenele, doar pentru a-i spune că Botox-ul îi paralizase nervul. Aşa îți place s-o numeşti, băiete, masaj?

— Masturbare, oftă el.

Limbajul său devenise vulgar în închisoare, dar cu toate acestea, aici nu puteai vedea un bărbat care să scoată un şiş din rect, să-l înjunghie pe altul şi apoi să spună: „La naiba, asta a fost o mişcare bună, amice!"

Evie era tăcută, buzele i se curbaseră într-un zâmbet strâmt, (deşi, pe cuvânt, după operația estetică, totul era strâmt).Gardianul trecu mai departe, iar ea adăugă:

— Perne. Perne ai văzut.

Martin se aplecă înainte. Rareori vorbea despre asta şi el voia acum să bată fierul cât e cald.

— Dar când am venit acasă de la muncă? întrebă el. Spuneai că te doare capul.

— Pe tatăl tău obişnuiam să-l fraieresc aşa, spuse ea. Scot maşina din viteză şi o scot din parcare.

— Cum ai făcut-o? şopti Martin, dornic să afle. Acesta era locul în care scenariul se bloca, în mintea lui. Înțelesese că mama condusese Cadillacul înapoi la Southern Toilet Supply, dar pentru nimic în lume nu

putea să-şi imagineze că cineva, în special Evie, era în stare să îi facă ceva lui Unique. Era mult prea impertinentă.

Evie oftă, răsucind între degete stiloul. Aruncă o privire spre gardian, care vorbea cu un alt deținut.

— Este vina ei că încă era acolo când am ajuns. Îşi încărca în maşină UrWay.

Martin țâțâi. Rechizitele din birou erau una; dezinfectantele de toaletă alta.

— Am rugat-o să mă conducă la toaletă. Sunt o femeie în vârstă. Am nevoie de ajutor câteodată. Făcu cu ochiul la ultima remarcă – un gest gratuit, simți Martin. Când am intrat, am scăpat „din greşeală" o bancnotă de douăzeci de dolari pe podea, şi m-am făcut că nu observ. M-am îndreptat spre toaletă, şi când s-a aplecat să o ridice, am lovit-o cu aparatul.

— Hmm, spuse Martin. Moartea adusă de FreshInator. Îi este caracteristic. Şi mânerul mopului?

— Trebuia să pară sadic, Martin. Sexul vinde. În plus, cine ar fi crezut că făcuse sex cu tine? adăugă ea.

— M-a uimit şi pe mine, recunoscu el. Dar cu Sandy cum a fost? Ce ți-a făcut?

— Cine crezi că a scris „dedicația" pe maşina ta?

Martin îşi încrucişă brațele pe piept.

— *Sandy* a fost?

— Nu, idiotule, eu am fost – dar a părut ceva ce ar fi făcut ea.

Avea dreptate. Sandy ar fi putut oricând exagera cu farsele.

— Eu doar... Evie dădu din cap. Martin, am vrut doar o viață mai bună pentru noi. Am vrut ca tu să te

ridici la înălțimea celorlalți. Am crezut că dacă scriu cuvântul ăla ai putea... scutură din cap, nemaiputând vorbi. Martin se întinse şi o luă de mână. Habar n-ai cât de greu e să creşti singură un copil. Simt că nu ți-am oferit lucrurile de care aveai nevoie. Spune-mi cu ce am greşit! Spune-mi cum să te vindec!

Martin îşi dădu seama că gardianul se întorsese. Îi dădu drumul la mână.

Evie puse mâna sub ochi şi zâmbi spre gardian până ce acesta plecă.

— Am crezut că îți vei găsi perechea, se repezi la Martin. Am crezut că te voi convinge să *faci* ceva cu viața ta patetică, mizerabilă – dar *nuuuu,* n-ai făcut decât să te plângi. Oa, oa, cineva mi-a zgâriat maşina. Săracul de mine. Nimeni nu mă iubeşte. Dacă ai fi confruntat-o pe Sandy, n-am fi fost acum aici.

— Ai înnebunit? Să o confrunt cu ceva ce tu ai făcut?

— Poate ar fi înțeles că nu poate scăpa dacă te tachinează. Vorbi mai încet. Nu înțelegi, Martin.

Atacurile ei îl înțepau din ce în ce mai mult.

— Ce nu înțeleg?

— Ți-a trecut vreodată prin cap că îți făceam un serviciu? Nu a fost uşor s-o fac să se întâlnească cu mine. A trebuit să pretind că am găsit droguri în sertarul tău cu ciorapi.

— Droguri?

— Avea o problemă, ridică Evie din umeri.

— Serios? se încruntă Martin. Nu o bănuise niciodată pe Sandy că ia droguri.

— Nu asta este important, cedă Evie. Am făcut-o pentru noi, să avem o viaţă nouă. Când am izbit-o în cap, am făcut-o pentru tine. Am trecut peste ea de trei ori cu maşina ta, Martin. O dată pentru fiecare zece ani în care te-a umilit.

Ieşea la socoteală, dar totuşi... Martin dădu din cap.

— N-a fost vorba despre mine. Voiai să se întâmple neapărat ceva rău ca să poţi poza în victimă. Nu m-ai putut transforma în homosexual, aşa că ai omorât pe cineva. *Două* cineva.

— Martin.

— În clipa în care am fost arestat, ai şi telefonat la Fundaţia pentru Familiile şi Prietenii Criminalilor Violenţi.

— Fundaţia s-a purtat frumos cu mine şi nu cred că ar trebui să vorbeşti astfel despre ei, glumi ea. Şi, în plus, şi *ţie* ţi-aş fi putut face ceva – te-ai gândit vreodată la asta, geniule? Te-aş fi putut otrăvi. Te-aş fi putut înjunghia. Nu aşteptă răspunsul, care nu veni, căci nu avea ce răspuns să dea. Te-aş fi putut pocni în ţeastă şi să te fac handicapat sau aş fi putut trece peste picioarele tale cu maşina de tuns iarba. Era, în mod evident, exasperată. Nu înţelegi, Martin? Nu poţi înţelege că aşa e mai bine, deoarece *amândoi* avem o a doua şansă?

Martin ridică mâinile în aer.

— Renunţ. Mă dau bătut.

— Care e problema ta? şopti ea, cu vocea sa răguşită. De ce nu poţi pricepe lucrurile de bază?

— Ce lucruri de bază?

— E atât de rău să vrei să fii în preajma oamenilor? Să țină cineva la tine? Nu acesta este motivul pentru care continui să faci acele declarații false, ca An să vină iar şi iar la tine să te interogheze?

Martin îşi încrucişă brațele pe piept, întorcând capul pentru a privi pe fereastră.

— Ți-e destul de bine aici, Martin. Poți citi întreaga zi. Munceşti în biroul gardianului. Ceilalți băieți te respectă pentru prima dată în viață.

Avea dreptate cu ultima remarcă, trebuia să recunoască. Martin era condamnat la moarte. Oamenii nu se mai luau de el (după cum era de aşteptat, nimeni nu dorise să facă sex cu el nici în puşcărie).

— Ți-ai găsit un loc al tău drăguț. Este mult mai mult decât ai fi avut dacă încă ai fi locuit cu mine, insistă Evie.

Scutură din cap, venindu-şi în fire.

— Cred că e destul de evident cine profită. Avem televizoare şi aici, mamă. Te-am văzut la *Entertainment Tonight* bând şampanie la vila lui George Clooney.

Îşi netezi fusta, culegând o scamă invizibilă.

— Nu sta aici şi pretinde că nu profiți de situație.

— Eu cel puțin fac ceva folositor, insistă Martin.

Unele dintre crimele pe care le recunoscuse rămăseseră neelucidate de ani de zile. Citise în revista *People* că mama uneia dintre victime spusese, pe patul de moarte: „Cel puțin, acum ştiu.” Putea fi Martin acuzat că nu a omorât-o şi nu a violat-o pe fiica femeii? Era vina *lui* că nu comisese această crimă? Era vina lui că ar fi spus orice pentru a o face pe iubita sa Anther să vină iar şi iar să îl vadă?

Da, aici e aici.

— Martin? Evie pocni din degete în faţa lui. Îşi pusese la loc blocnotesul şi stiloul. Trebuie să plec. Mă întâlnesc cu producătorii să discutăm despre filmul tău.

Martin se încruntă. Nu fusese de acord ca Philip Seymour Hoffman să aibă rolul principal.

— Ah, nu mai face faţa asta. Phil e un tip de treabă. Se ridică, în timp ce spunea cu voce tare: Acum, dă-i mamei tale un sărut de la revedere.

Strânse buzele şi le apropie întâi de un obraz, apoi de celălalt, destul de mult pentru a fi considerat un gest de afecţiune.

— Ne vedem luna viitoare. Ridică un deget spre el. Şi să faci bine să ai nişte poveşti interesante pentru mine. Fantezii negre. Gânduri de necontrolat. Ură nestăpânită. Înţelegi tu.

Martin îşi dădu ochii peste cap. Bob, unul dintre gardienii lui preferaţi, venea spre el. Martin ridică mâinile pentru a i se pune cătuşele, dar acesta îi spuse:

— Ai un vizitator.

— An este aici? Martin simţi cum inima îi bate mai tare. Nu mi-a spus că va veni.

— Au mai găsit un cadavru, spuse Bob. O prostituată de treizeci de ani, consumatoare de metamfetamină.

— Înţeleg, murmură Martin. Se specializase în recunoaşterea crimelor cu prostituate – descoperise că acest gen de victime nu prea ţineau legătura cu familiile lor, iar asta îi permitea lui Martin să fabrice cu

uşurinţă o poveste. Întrebă: A fost cea de pe Strada Madola?

— Abernathy, răspunse Bob. Ce ai crezut, omule?

Martin dădu din cap.

— Pur şi simplu nu mă pot abţine, Bob. Simt nevoia.

— Dar de ce cu funia?

Martin se chinui să găsească o explicaţie.

— Tatălui meu îi plăcea să facă noduri.

Bob suspină. Martin ştia că lucra la o carte (era uimitor cât de mulţi oameni doreau să devină scriitori). Însă de pe urma acestei relaţii profitau amândoi. Bob avea un scanner şi îi plăcea să bârfească. Majoritatea detaliilor pe care le folosise Martin în mărturisirile lui le ştia de la el.

— Să mergem.

Bob îl luă pe Martin de braţ şi îl scoase din cameră. În timp ce mergeau pe culoar spre camerele de interogatoriu, folosite la întrevederile între acuzaţi şi avocaţii lor – şi detectivi! – Martin simţi cum i se accelerează pulsul. Când se deschise uşa şi o văzu pe Anther stând la masă, i se tăie răsuflarea. Purta o rochie galben pai, iar părul îi era prins într-un coc sexy.

Martin observă rochia sa frumoasă şi încercă să o impresioneze cu olandeza lui.

— *Het meisje draagt een geile jurk*!

Ea îl privi, iar el îşi simţi pielea de pe faţă, în timp ce se întreba dacă mama sa îi lăsase urme de ruj pe obraz, fără să-l atingă.

— Ia loc, domnule Reed, spuse An.

El se aşeză.

— Am găsit un cadavru.

— O prostituată, spuse Martin. Dependentă de metamfetamină.

— A fost îngropată pe...

— Strada Abernathy, continuă el. Ți-ai aranjat altfel părul?

Îşi atinse cocul.

— Am găsit o...

— Funie, spuse el. De ce trebuiau să treacă mereu prin asta? Spune-mi cum ți-a mers azi.

— Azi? repetă ea, iar mâna îi căzu pe masă.

Martin dorea să se întindă şi să o atingă, să îi cuprindă mâna într-a lui, dar singura dată când încercase, An îl amenințase că-i va administra electroşocuri.

Martin vorbi deschis – închisoarea îl făcuse neruşinat.

— Ştii că te iubesc.

Chicoti, tristă.

— Dragostea nu plăteşte chiria.

— *Ik wil de hoer graag betalen,* se oferi, încântat de felul în care limba olandeză îi gâdila limba.

Oftă din nou.

— Domnule Reed...

— Ți-aş plăti chiria în fiecare zi! repetă el, de această dată în engleză (avea probleme cu timpurile verbelor în limba olandeză). Ah, An, trebuie să ştii că te ador.

Se înroşi uşor. Era un moment ciudat între ei. Apoi altul, şi altul, aşa că trecură cinci minute ciudate înainte de a întreba:

— Ai citit cartea pe care ți-am dat-o?

— A lui Danielle Steel? Lui Martin nu îi plăcuseră niciodată romanele siropoase, iar închisoarea nu prea era locul potrivit pentru a-şi arăta latura feminină. Ei bine, normal că am citit-o. Ştii că aş face orice îmi ceri.

— S-a căsătorit cu un deținut, ştii?

Martin nu îşi amintea aşa ceva din acțiunea cărții. O corectă, gentil:

— De fapt, Marie-Ange era deja căsătorită cu Contele de Beauchamp când îl bănuia că omorâse...

— Nu, domnule Reed. Danielle Steel, autoarea. S-a căsătorit cu un deținut. Cu doi, de fapt. An flutură din gene, evitându-i privirea. Danny Zugelder a fost primul, şi a doua zi după ce a divorțat de el, s-a căsătorit cu William George Toth.

— Ei bine, e destul de ciudat, spuse Martin, întrebând-se cum ar fi putut Steel cunoaşte criminalii, înainte de toate. Sunt sigur că mama sa nu era de acord.

— Poate că era, spuse An, mângâindu-şi părul de la ceafă. Poate că mama ei a spus ceva de genul: Vreau doar să fii fericită.

Martin o auzise pe mama lui spunând această propoziție destul de des, dar din experiența lui, ştia că asta însemna „Fă ce-ți spun eu, fătălău retardat ce eşti."

— Îmi imaginez că mama sa probabil era fericită să audă că fiica ei era îndrăgostită, spuse An.

— Îmi imaginez, a răspuns Martin, deşi nu crezu nicio clipă asta. Cu siguranță că nu l-ar fi deranjat ca Evie să se încurce cu un criminal maniac, dar dacă ar fi

fost cineva la care chiar ţinea – Anther, de exemplu – ar fi avut cu siguranţă ceva de spus...

Martin îşi drese glasul, îndreptându-şi salopeta de puşcăriaş.

— S-a căsătorit, spui?

Şi dădu din cap, uitându-se din nou prin dosarele ei. Văzu o fotografie cu o femeie decapitată, îmbrăcată într-un pardesiu şi imediat îşi mută privirea. (Fotografiile de la locul crimelor erau partea cea mai neplăcută.)

— Cum se face asta, mă întreb? spuse Martin.

— Ei bine, presupun că preotul închisorii a oficiat ceremonia.

— Probabil, aprobă Martin, şi îşi imaginä scena. An ar fi arătat minunat în rochie albă. Poate ar putea primi nişte orez de la bucătărie – sau mai bine, poate ar aduce An de acasă. Hispanicii care lucrau la bucătărie erau foarte zgârciţi, după părerea lui Martin. Doamne fereşte să mai ceri o chiflă în plus. Îşi imaginä că dacă va cere orez va da naştere unei revolte.

— Martin?

Lăsă cuvântul să atârne între ei câteva secunde. Rareori, An îi spunea pe nume, şi Martin savura fiecare astfel de moment de parcă ar fi fost unul extrem de preţios. Pentru că aşa şi era. Pentru că, oricât de josnică şi de plină de ură ar fi fost mama lui, avea dreptate într-o privinţă: viaţa pe care o ducea Martin în puşcărie era mult mai bună decât cea pe care o dusese pe când trăiau sub acelaşi acoperiş. Era un criminal, lucru care îi adusese ceva respect. Avea cărţile lui. Avea

o slujbă. Şi acum... era posibil? I se împlinise visul... chiar o *avea* pe Anther?

— Nu voi ieşi niciodată de aici, i-a reamintit Martin.

Ea privea în jos, dar cu toate acestea o văzu zâmbind.

— Ştiu.

— Chiar dacă îmi vor comuta sentinţa, niciodată nu...

— Ştiu, a repetat ea, privindu-l. Nu vei mai fi liber niciodată. Nu mă vei mai putea atinge sau să fii cu mine sau... vocea îi scăzu în intensitate. Nu ne putem căsători, Martin. Nu oficial.

— Da. Îşi dăduse şi el seama. An era detectiv, iar Martin era un condamnat pentru o crimă triplă (sau va fi, în curând. Mai avea un proces în primăvară – probele nu erau în favoarea lui). Erau ca pisica şi câinele, uleiul şi apa, noaptea şi ziua. Erau prea multe lucruri care le stăteau în cale; chiar şi orezul era un coşmar logistic.

Vocea lui An era delicată, ritmată.

— Nimeni nu trebuie să afle despre noi, Martin. Vei fi ca o plăsmuire a imaginaţiei mele.

Se coloră din nou la faţă, iar această roşeaţă plăcută făcu eczema din jurul nărilor să dispară.

— Înţelegi ce spun, Martin? întrebă An. Înţelegi ce vreau să spun?

— *Ja,* răspunse el.

Şi era adevărat. Într-un final, Martin a înţeles.

Martin Reed a decis, cu multă vreme în urmă, că nu s-a născut în corpul potrivit. Deseori, se întreba ce soartă ar fi avut dacă acea masă amorfă care se holbă la el din prima lui fotografie făcută la maternitate ar fi

dat dovadă de vreun pic de potențial. Dar nu, era evident că n-a fost să fie. Fotografia bebeluşului Martin, zbătându-se prin aer că o focă umflată, umed, cu buzele roz depărtate, cu bărbia atârnându-i încă de pe atunci, şi – probabil cel mai rău dintre toate – cuvintele „îngeraşul mamei" care tronau deasupra capului său chel, cenuşiu, îl vor bântui pentru tot restul vieții.

La treizeci şi şase de ani, Martin Reed încă locuieşte cu mama sa, care nu pierde niciun prilej pentru a-l scoate din minți. Locuieşte în acelaşi orăşel în care s-a născut, lucrează de şaisprezece ani pe acelaşi post de contabil-şef la Southern Toilet Supply, alături de colegii de şcoală, care îl tratează la fel ca în copilărie.

Este veşnicul neadaptat şi duce o viață anostă, dar acest lucru este pe cale să se schimbe... în rău, când problemele încep să se strângă în jurul său.

Într-un final, Martin descoperă soluția salvatoare. Sau nu?

Martin Reed a decis, cu multă vreme în urmă, că nu s-a născut în corpul potrivit. Deseori, se întreba ce soartă ar fi avut dacă acea masă amorfă care se holbă la el din prima lui fotografie făcută la maternitate ar fi dat dovadă de vreun pic de potențial. Dar nu, era evident că n-a fost să fie. Fotografia bebeluşului Martin, zbătându-se prin aer că o focă umflată, umed, cu buzele roz depărtate, cu bărbia atârnându-i încă de pe atunci, şi - probabil cel mai rău dintre toate - cuvintele „îngeraşul mamei" care tronau deasupra capului său chel, cenuşiu, îl vor bântui pentru tot restul vieții.

La treizeci şi şase de ani, Martin Reed încă locuieşte cu mama sa, care nu pierde niciun prilej pentru a-l scoate din minți. Locuieşte în acelaşi orăşel în care s-a născut, lucrează de şaisprezece ani pe acelaşi post de contabil-şef la Southern Toilet Supply, alături de colegii de şcoală, care îl tratează la fel ca în copilărie.

Este veşnicul neadaptat şi duce o viață anostă, dar acest lucru este pe cale să se schimbe... în rău, când problemele încep să se strângă în jurul său.

Într-un final, Martin descoperă soluția salvatoare. Sau nu?

HARDCOVER
&
PAPERBACK

ISBN - 978-606-92919-3-1

virtual project